

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ΣΑΝΔΡΕ ΛΑΥΡΙΕ]

[Συνέχεια. ἴδε σελίδα 137]

«Στάσου» ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. «Ἄφ' οὐ
τους ἀκούωμεν, θά μας ἤκουον κ' ἐκαίνοι ἐπί-
σης. Θά κτυπήσῃ τὸν τοῖχον. Τούτο πάντοτε
θά τους ὀδηγήσῃ!»

Ἐξέβαλε τὸ φόρεμά του καὶ ἀνευ ἀνάβο-
λης ἤρχισε νὰ κτυπᾷ διὰ τῆς ἀξίνης τὸ τοί-
χωμα τοῦ βρά-
χου, εἰς τὸ μέρας
ὅθεν ἤκούετο πλη-
σιαιότερα ἢ ἐργα-
σία. Ἄλλ' ἔξαφνα
ἐγένετο ἀκρα σι-
γή. Τὰ κτυπή-
ματα ἔξωθεν εἶ-
χον παύσῃ. Δέν
ἤκούετο πλέον οὐ-
τε ἐν-

Παρήλθον κάμ-
ποιοι λεπτά. Ἡ
ἀπελπισία κα-
τέλθε τὴν καρ-
δίαν τῶν φυλακι-
σμένων. Εἶχον λοι-
πὸν ἀπατηθῆ ;
Ἡ μήπως αἱ φί-
λοι τῶν εἶχον ἐγ-
καταλείψῃ τὸ μέ-
ρος ἐκαίνο διὰ
νάρχιστον τὴν ἐρ-
γασίαν εἰς ἄλλο ;

Ἄλλ' ἔξαίφνης
κρότος ὑπόκωφος,
ὡσεὶ βρόντης ὑπο-
χθονίου, συνοδευ-
όμενος ὑπὸ ἐκρή-
ξεως, ἐπῆλθε πρὸς
ἐπιζήγησιν. Ἡ-

κουσαν εὐκρινῶς τὸν θόρυβον τῶν συντριμμάτων
τοῦ βράχου, ἐπαναπεσόντων δίχην βροχῆς.
Δέν ὑπῆρχε πλέον ἀμφιβολία. Ὁ Παῦλος
προσέτραξεν εἰς τὴν πυρίτιδα διὰ νάποταλειώ-
σῃ τὸ ἔργον του.

«Θά μας ἀνατινάξῃ εἰς τὸν ἀέρα!» εἶπεν
ὁ κ. Κλοακὲν γελῶν.

Κατὰ βάθος δέν ἦτο ἀνήσυχος καὶ ἤξευρεν
ὅτι ὁ Παῦλος, καλῶς γνωρίζων τὸ ἐπάγγελ-
μά του, δέν μεταχειρίζετο παρὰ μικρὰν ποσό-
τητα πυρίτιδος καὶ τοποθετημένην εἰς τρόπον,
ὥστε νάνατινάσσονται πρὸς τὰ ἔξω μόνον τὰ
ἤδη χωρισμένα τεμάχια τοῦ βράχου.

«Δέν εἶνε ἄλ-
λος ἀπ' αὐτόν, γιὰ
τέτοιαις ἰδίαις!»
εἶπεν ἡ Ἀνθὴ μὲ
σπιθηροβολοῦν-
τας ὀφθαλμούς.
«Ὡ! τὰ ἤξευρα ἐ-
γὼ καλά ὅτι δέν
θά μας ἐγκατί-
λείπει!»

Σχεδὸν ἀμέ-
σως ἤκουσαν πα-
τήματα, ψιθυρον
φωνῶν καὶ κρότον
ἐργαλείων, τὰ ὅ-
ποια τώρα κατε-
φέροντο τόσον
πλησίον, ὥστε θά
ἐλεγέ τις ὅτι ἀπὸ
στιγμῆς εἰς στιγ-
μὴν ὁ τοῖχος θά
ἐτρυπάτο.

Ὁ Χάνδος ἐ-
πῆδα ἀπὸ τὴν
χαρὰν του, ἐκρό-
νεται τὰς χεῖρας.

«Θάπρος, Παῦ-
λε!... Ἐδῶ
εἴμεθα, σὲ περι-
μένομεν,» ἐφώνα-
ξε, κολλῶν τὸ

•ΚΑΙ ΠΡΩΤΟΣ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΕΔΩΘΗΝ...» (Σελ. 246)

στόμα ἐπὶ τοῦ βράχου, ὡς ἐὰν ἡ φωνὴ του ἐδύ-
νατο νά τον διαπεράσῃ, χωρὶς νὰ καταπνιγῇ
ἀπὸ τὸν θόρυβον τῶν σκαπανῶν.

Τὴν στιγμὴν ἐκαίην, ὁ κ. Κλοακὲν, ὁ
ὁποῖος δέν εἶχε παύσῃ νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ μέρος
τῆς θύρας, ἤκουσε κριγμὸν κλειδός ἐν τῷ κλει-
θρῷ καὶ κατόπιν ἤχον συρομένου μοχλοῦ.

«Ο Ρανὰ !» ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος καὶ ἐφορῶν πρὸς τὴν θύραν. «Ο Ρανὰ θὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον μας. Ἀνθὴ, Χάνδος, βοήθειαν !... Νὰ τον ἐμποδίσωμεν νάνοιξῃ !»

Ἦτο καιρὸς. Ἦδη εὐρέτο καὶ ὁ δευτέρος μοχλός. Μίαν στιγμὴν ἀκόμη καὶ ἡ θύρα θὰ ἦνοιγε. Ἀλλὰ τρεῖς ὄμοι τὴν ἐκέρχον κλειστήν, ἐν ᾧ ὁ Χάνδος, χρησιμοποιοῦν τους δύο ἰσωτερικούς μοχλοὺς, ἔσπευδε νὰ τους σύρῃ.

Τούτο κατορθώθη ταχέως. Τώρα καὶ ὁ Ρανὰ ἦτο φυλακισμένος. Ἀναρριθῶν ἡ ἐκέρχισ τὸν εἶχεν ἀποσπᾶσαι ἐκ τοῦ θαμβούς, εἰς τὸ ὅποιον τὸν εἶχε βάλῃ ἡ ἀπειλὴ τοῦ Χάνδου. Τὰ πρῶτα κτυπήματα τῶν σκαπανῶν, τα ὅποια εἶχε ἀκούσῃ καὶ αὐτός, δὲν τὸν εἶχον ἀνησυχήσῃ πολὺ, διότι ἐνόμιζε τὸν βράχον ἐκέρχον καὶ ἀδιαπέραστον. Ἀλλ' εἰς τὸν κρᾶνον τῆς πυρίτιδος, ἐνόησεν ὅτι τὰ θύματα τοῦ θὰ διέφευγον καὶ εὐθὺς ἐσκέπητο νάνοιξῃ τὴν θύραν, νὰ ἐπιπέσῃ κατ' αὐτῶν, νὰ προλάβῃ ἐκείνους ὅστινες θὰ ἤρχοντο πρὸς βοήθειαν τῶν, — τούλάχιστον διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ στήν ἀπάκτησιν τοῦ πολυτίμου ἐκείνου οραίμου, καὶ ὅποιον πρὸ μικροῦ ἀκόμη τῶ εἶχον ἐπιδαίξῃ.

Ὅποιος τρομερὰς πάλιν τὸ σπηλαίου ἐκείνο θὰ ἐγένετο θέατρον, ἐὰν ἡ θύρα δὲν ἐκλείετο ἐν καιρῷ καὶ ἐάν, κατασκευασθεῖσα κατ' ἀρχὰς μὲν πρὸς ἀσφάλειαν τοῦ Κροῦσου, κατόπι δὲ χρησιμοποιοθεῖσα διὰ τὴν κάθειρξιν του, δὲν ἦτο ἐφωδιασμένη διὰ διπλοῦ συστήματος μοχλῶν ἰσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν ! . . . Ἀλλ' ἡ ψυχραίμια καὶ ἡ ἐτοιμότης τοῦ κ. Κλοσκέν κατένικησεν τὰ πάντα. Ἐς τὸ ἐξῆς ὁ Ρανὰ δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός. Ἀδύλος φυλακισμένος, εἶχεν αἰσθανθῆ καὶ αὐτός τὴν ἡττάν του, τὴν ἀδυναμίαν του, καὶ ἐπ' ἀνέκλεισεν ἀπελπιστὴ τὴν θυρίδα.

Ὁ Χάνδος τὴν ἠνοίξε δι' ἐνὸς κτυπήματος τῆς ἀξίνης. Οἱ δύο ἀντίπαλοι εὐρέθησαν πάλιν ἀντιμέτωποι. Ἐξῶθεν αἱ σκαπάγαι ἐξήκολούθουν ἀντηχοῦσαι ὄλονεν πλησιέστερον. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐπαυον, ἠκούοντο μικραὶ ἐκρήξεις καὶ πάλιν ἡ ἐργασία ἐπανελαμβάνετο. Μετ' ὀλίγον ἐφθασε τὸσον πλησίον τοῦ σπηλαίου, ὥστε ἀκροασθεῖσα μετὰ προσοχῆς ἡ Ἀνθὴ ἀνεγνώρισεν τὴν φωνὴν τοῦ Παύλου.

« Ἀπ' ἐδῶ ! . . . Δεξιᾶ ! . . . Βλέπετε ὅτι

ἐδῶ ὁ βράχος εἶνε ὀλιγώτερον σκληρός. . . » Ἐλεγε πρὸς τοὺς ἐργάτας παύσασθε τὴν ἐργασίαν. « Παῦλε ! . . . εἰ σὲ περιμένωμεν ἐδῶ εἰρηθαι ἡμεῖς ἀνέκραξε τότε ἡ Ἀνθὴ δι' ἰσχυρὰς καὶ διαπεραστικῆς φωνῆς. Συγχρόνως ὁ Χάνδος ἐκτύπησεν ἐπανειλημμένως, διὰ τῆς ἀξίνης τοῦ τὸν βράχον, ὥστε ἡ θύρα . . .

Ὅμως παρατεταμένως ἀποκαπερῖθη, ἔκρωθεν ἀναδοθὲν ἐκ τετρακοσίων σπηλαίων. Ἡ συνειδήσις ἐγένετο. Ἡ σωτηρία δὲν ἦτο τοῦ λαοῦ ἢ τῆς ἡμετέρας χροῦ.

Δύο ὄρασι βράδυ τέρων, καὶ ῥῆγμα συνετελέσθη. Ὅση ἀρκετὰ πρὸς τὴν ὥσπερ καὶ διέρχεται δι' αὐτῆς εἰς ἀνθρώπους, εἶχεν ἀνοιχθῆ πρὸς τὸν ὄρανον καὶ εἰς τὸν ἄραρον ἐπὶ τῶν τοιχωμάτων, καὶ πρῶτος ὁ Παῦλος διελλῶν ἐπατήσεν ἐπὶ τῆς λεπτῆς ἀμμοῦ τοῦ σπηλαίου. καὶ κατὰ τὴν Ἀνθὴν εἰς τὸν εὐραϊκὸν ἀνέκραξε, καὶ ἔλεγε . . .

Μόνον ἀπ' οὗ ἐθάψην εἰς τὰς ἀγκύλας του τὴν νεκράν κόρην καὶ ἐβίβασθῃ πλέον ἀεὶ τὴν ἐκὰν ἀθλαστικὴν ζωὴν ἡδύσασεν ἀνὰ κληρῆν καὶ τῆς παρουσίας τοῦ κ. Κλοσκέν καὶ τοῦ Παύλου ἰσχυρὰς εἶχε ἀκούσῃ ἐκ τῶν ἰσχυρῶν.

« Φθινὰ τὴν ἐγλυτώσαμεν ! » εἶπεν ὁ ἀρχισολύγος ἐπιφώνων ἐπὶ τοῦ ἀπὸ τοῦ πρῶτον Παύλου, καὶ ὁ δεύτερος ἔλεγε πρὸς τὸν Παύλον, καὶ ὁ τρίτος πρὸς τὸν Παύλον. Ἐπὶ τὸν δρᾶμα ἡμεῖς εἰμεθα σκομπιρῆσαι, δευτέρου τα καὶ ἀσθέντα πρῶτον εἶπε καὶ ὁ Χάνδος.

Οἱ ὄμοι ὄφθαλμοὶ τοῦ Καζην, ὁ ὅποιος εἶχεν ἀκόλουθῆσεν τὸν Παῦλον καὶ ὁ ὅποιος ἠσπάζετο κλάϊων τὸν αἰνόν τρῦ ἠγαπημένου του σκαπανατάρχου, διεψύδον προφανῶς τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἀπὸ τοῦ πρῶτον εἶπε καὶ ὁ Χάνδος.

Καὶ ὁ Ρανὰ, ὁ ἠρώτησεν ὁ ἀπόμαχος, καθὼν χρόνος ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ ὁ σκαπανατάρχης Ὀγγίαν καὶ ὁ ταγματάρχης Ὀμολλοῦ εἰσῆρχοντο διαδοχικῶς διὰ τῆς ὀπῆς. Ὁ Χάνδος εἶδειε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν θύραν τῆς εἰσόδου καὶ ὁ Καζην λαβὼν τὸ κερπὶν διηθύνθη πρὸς τὰ ἐκείνη.

Οἱ ἀσπασμοὶ καὶ τὰ ἀσυχαρητήρια δὲν εἶχον τελειώσῃ ἀκόμη, ὅταν πυροβολισμὸς ἀνεσχησῆς ἐξ ἀφῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ σπηλαίου, ἐνεποίησε φρικασίαν εἰς ὄλους. Παρετήρησαν μετ' ἐκπλήξεως, κατόπιν μετὰ τρόμου. Ὁ Καζην εἶχεν ἐξοφλήσῃ τὸν λογαριασμὸν τοῦ Ρανὰ.

Διὰ τῆς ἀνοικτῆς θυρίδος τὸν εἶχεν ἰδῆ ἐξηπλωμένον εἰς τὸ βάθος τοῦ προδόμου, μελαγχολικόν, ἀγριον, σιωπηλόν. Οἱ δύο ἀνδρες ἀντήλαξαν βλέμμα μίλους. Καὶ παρευθὺς σκοπεύσας τὸν ἐχθρὸν τοῦ εἰς τὸ μέτωπον, χωρὶς λῆξιν, χωρὶς διαπαγμῶν, τὴν γρηναίαν στρατιώτικῃ ἐπιτροβήσῃ ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν.

« Καζην ! πῶς ἐτόλμησες χωρὶς διαταγῆν, ὁ ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺν ἀποσπῶν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ ὁπλοῦ καὶ ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν. Ἰσχυρὰ ἐπρέπε νὰ περιμένῃς νὰ παύσῃ ὁ ἐχθρὸς ἀπὸ τῆς ἀπῆτης ἡσυχίας ἡσυχίας. Προτιμῶ καλῆτερα ἀπὸ φυλακισθῆναι πλοίαρχε μου ! »

Ἐσπύσαν ἀναυτοσχεδίασσαν μίαν κλίμακα διὰ τὴν Ἀνθὴν, καὶ βοήθειαν τῆς πραπίδος καὶ ἐνὸς καθήματος. Διὰ τῆς κλίμακος ταύτης ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σπηλαίου. Κατόπι αὐτῆς ἐξῆλθον ὄλοι οἱ ἄλλοι. Ἐνοιξάν τότε τὸν κάλαθον τῶν ζωτροφῶν, τὰς ὁποίας εἶχε στείλῃ ἡ κυρία Ὀμολλοῦ, καὶ ὁ Χάνδος ἐπιπέσας ἐφαγε ἀποπῆ. Ἦτο ὀλιγον κέρων, εἶνε ἀληθῆς, ἀλλὰ ἡ πείνα τὸ ἐκῆμεν πρὸς τὸν ἐχθρὸν.

Τρῶγοντες ἡ μάλλον καταδρομῆζοντες, ἐβίδιδον καὶ ἐλάμβανεν ἐξηγήσεις περὶ τῶν ἐκδρομακισθέντων. Ἐκ τῶν ἐξηγήσεων τῶν ἐχθρῶν.

Εἰς τὸν Καζην οἱ φυλακισμένοι ὄφρα ἔλεγον τὸν σωτηρίαν των. Ἄνευ αὐτοῦ, οὐδέποτε θὰ ἀνεκλύπτοντο εἰς τὸν τάφον τοῦ Ρανὰ τοὺς εἶχε κλειθῆ ὄντας. Ἀλλὰ εὐτυχῶς ὁ Καζην ἠγρύπνει.

Ἀπ' οὗ ἡμέρας εἶχεν ἰδῆ ἐπὶ τῆς βερείου ἀκτῆς τὰ ἔγνη ἐκείνο πᾶν τῶσιν παραδεδῶκεν ποδῶν, εἶχε ἀχηματίσῃ ἐνδομύως τὴν παροῖθησεν ὅτι ὁ Ρανὰ εἶχεν ἐπιπέσῃ, ὅτι εἶχε σωθῆ ἐκ τοῦ πνιγμοῦ κολυμβῶν, ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὴν νῆσον, εἰς τὴν ὅποιαν τὸν ἔφεραν τὰ κύματα, καὶ ὅτι ἐπρόπτετο εἰκὲ μελετῶν νῆσι ἐγκλήματα καὶ τρεφόμενος με ρίζας καὶ καρπούς. Τὸ μήκος τοῦ ποδός, τὴ χαρακτηριστικὴ θέσις τοῦ μεγάλου δακτύλου, ἀπομεικρυσμένου ὡς ἐστὶν τῶν πηθῶν, τὰ πάντα ἐπέθεον τὸν Καζην ὅτι τὰ βήματα ἐκείνα ἐπιπέσῃ ἀμμου ἦσαν βήματα τοῦ Ρανὰ. Ὁ μέγας τοῦ τύπου δακτύλος δὲν ἦτο αὐτός ἐκεῖνος, ὁ ὅποιος εἶχε σπείρῃ τὴν σπρόγγυα τῶν βετίων καὶ ἀπογρᾶψῃ τὴν καταδικῆν εἰς θάνατον διὰ ὀφῆς ὄλου τοῦ πληρώματος τῆς λέμβου. Ὁ Καζην τὸν εἶχε ζωντανὸν ἀκόμη πρὸ τῶν ὄφρα.

μῶν τὸν πόδα ἐκείνον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἠγρύπνησε τῶσας ἡμέρας, καθὼς καὶ ὀλοκλήρον τὸ ἔτομον τοῦ τέρματος. Περὶ τῶν ὑπονοσῶν του δὲν εἶπα τίποτε οὔτε εἰς τὸν πλοίαρχον Μανκαρὺ, οὔτε εἰς κανένα ἄλλον ὀνός. Ἀλλ' ἐκτοτε ἠόχησε νὰ παρακολουθῇ ἀγρυπνῶς εἰς ὄλας τῶν τὰς ἐκδρομὰς τὸν κ. Κλοσκέν καὶ τὰ δύο τέκνα τοῦ Ροβινσῶνος, μὲ ὄλας τὰς ῥητὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ Χάνδου, τὸν ὅποιον ἠνώχλει ἡ περιττὴ ἐκείνη φρουρῆσις.

Ὅτως ἠναγκασμένος νὰ κρύπτεται, διὰ νὰ μὴ τον βλέπῃ ἐκεῖνος, ὠλισθαίνων, εἶπεν ἀπὸ θαμνοῦ εἰς θαμνον καὶ ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον. Διὰ τὴν πρῶτην μετ' ὄλας του τὰς προφυλάξεις ἠνωχῆθη ὑπὸ τοῦ Χάνδου. Ἀλλ' ὁ σκοπὸς του, γενικῶς, ἐξεπληροῦτο καὶ ἀιέτρεχε τὴν νῆσον ἐξερωνῶν αὐτὴν κατ' ὄλας τὰς διουθύνσεις, ἐν ᾧ συγχρόνως δὲν ἐπαυεν ἐπαγρυπνῶν ἐπὶ τῶν προσφίλων του.

Τὴν ἡμέραν ἀκριβῶς κατ' ἣν ἡ Ἀνθὴ παρετήρησε τὰς ἐκδρομὰς ἐκείνας ἐπὶ τῶν δένδρων, αὐτῆς ὠδήγησεν αὐτὴν τὸν κ. Κλοσκέν καὶ τὸν Χάνδον εἰς τὸ σπηλαίου, ὁ Καζην πρῶτος εἶχε παρατηρήσῃ καὶ ἀκολουθήσῃ τὸν ἐχθρὸν τοῦτον. Ἐχε φθάσῃ εἰς τὸ σπηλαίου, εἶχεν εἰσῶσῃ, ἀλλὰ μὴ ἔχων φῶς, δὲν εἶδεν ἄλλο παρὰ τὴν εἰσόδον καὶ τὸν διάδρομον. Τῶ ἦλθεν ἡ σκέψις ὅτι ἐκεῖνο ἦδύνατο νὰ εἶνε τὸ καταφύγιον τοῦ Ρανὰ, ἀλλὰ δὲν ἦτο βέβαιος. Ἐν ᾧ ἐξήρχετο, εἶδεν ἐρχομένους τὸν κ. Κλοσκέν καὶ τὰ παιδία. Ἐδέησε νὰ πομακρυνθῆ τὸ ταχύτερον καὶ νὰ κρυβῆ ὑπὸ τοὺς θαμνοὺς.

Περιμένεν ἐκεῖ ἐπὶ ὄρας, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐξῆρχετο ἐκ τοῦ σπηλαίου. Ἐχασε πλέον τὴν ὑπομονὴν καὶ ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ. Ἀλλ' ἡ εἰσόδος ὡς ἐκ θαύματος εἶχε κλεισθῆ, εἶχεν ἐξασφαλισθῆ. Δὲν ἐξέπληγῃ πολὺ ἀναγνωρίας εἰς τοῦτο τὴν μαγικὴν χεῖρα τοῦ Ρανὰ. Ἐσπύσει νὰ δώσῃ εἰδῶσιν εἰς τὸν πλοίαρχον Μανκαρὺ καὶ εἰς τὸν Παῦλον, οἱ ὅποιοι εἶχον ἀρχίσῃ νάνησυχον πολὺ διὰ τὴν παρατεινομένην ἀπουσίαν τοῦ κ. Κλοσκέν. Τὰ κατόπι τὰ ἐννοεῖτε εὐκόλως.

Ἡ ΝΗΣΟΣ ΚΡΟΥΣΟΥ. — ΕΥΚΕΦΑΛΙΔΕΙΣ.

Κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐργασιῶν, αἱ ὁποῖαι

είχον ως αποτέλεσμα την άπελευθέρωσιν των φυλακισμένων, ο Παύλος ήτο τούτον άπεροφημένο: υπό της ιδέας να επανύρη την Ανθήν, τον κ. Κλοακέν και τον Χάνδον, ώστε δέν έδωκε την ελαχίστην προσοχήν εις την φύσιν του βράχου, τον όποιον είχαν διατριφήσθαι οι εργαταί του. Εν τούτοις, το ένστικτον του γεωλόγου και του μηχανικού ήτο τόσον ισχυρόν εν αύτῷ, ώστε σχεδόν μηχανικώς και χωρίς να το εννοήσῃ, είχε λάβῃ μιαν άρακάν γῆς τρυβράς, η θεα της οποίας προσέβαλεν ιδιαίτε-

ως, την άρακάν του, και την είχε κρύψῃ εις τὸ θυλακίον του.

Τὴν εὐρεθρα βραδύτερον, όταν εζήτησε τὸ μανδύλιόν του και την εζήτησε μετ' ἐκλήξεως, ἐρωτῶν, ἐκ τούτων πῶς εὐρήθη ἄρακάν σου;

Τὴν εὐρεθρα βραδύτερον, όταν εζήτησε τὸ μανδύλιόν του και την εζήτησε μετ' ἐκλήξεως, ἐρωτῶν, ἐκ τούτων πῶς εὐρήθη ἄρακάν σου;

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΥΟΥ ΤΡΙΤΟΥ ΔΙΑΤΟΝΙΣΜΟΥ

Πρὸς εὐρεθρῶν τῶν ἀφῶν τῶν ἐν τοῖς φυλακίοις κατὰ τὸν ἴσον τοῦ 1892 δημοσιευθῶσαν 144 πνευματικῶν κοινῶν.

Οὐ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμοῦ δηλοῖ πρὸς ὅρας λύσεις ἀπέστειλεν ἑκάστης ἐπιτροπίας. Η

ΒΑΣΙΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)
Πρῶτον βραβεῖον: Ἰωάννης τῆς Νερίας, 132. — Δεύτερον βραβεῖον: Πολιοῦχος Ἀθῶν, 146. — Τρίτον βραβεῖον: Ἐλάντ. Μάνου, 97. — Διάκων Ἀσπέρ, 93. — Ἐπίσκοπος Ἐκκένος: Ἀρχηγὸς τῶν Ἱερολοχιτῶν, 80. — Στρατηγὸς Γόρδων, 77. — Περικλῆς Δεδωδῆς, 58.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΣΙΣ
(13—15 ἐτῶν)
Εὐφρῆμος μινεῖα: Δουροκλειτῆς Ἰδομανός, 36. — Θεὸς Χριστοφίδης, 31. — Πρῶτον βραβεῖον: Λευκὴ Χίων, 42. — Δεύτερον βραβεῖον: Ἐλάντ. Μάνου, 97. — Τρίτον βραβεῖον: Φιλίππικος Κόδρος, 93. — Ἀγγελος Ευδίας, 110. — Ἄλιος Ἀριστείδης, 98. — Ἄλιος τῆς Βρετανίας, 87.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΣΙΣ
(10—12 ἐτῶν)
Εὐφρῆμος μινεῖα: Πέτρος Α. Ρεωγιάδης, 38. — Ἄγριος Ἀρβερμανίς, 32. — Βράδα ρεως, 28. — Γ. Δ. Σιδηροκάνελλης, 27. — Ἄλιος Α. Φαρασαυλῆς, 22.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΣΙΣ
(9 ἐτῶν καὶ κάτω)
Πρῶτον βραβεῖον: Πάτροκλος Ἀγλαστός, 406. — Δεύτερον βραβεῖον: Κωνσταντῆς Νυμφῆ, 82. — Τρίτον βραβεῖον: Προμηθεὺς Πυρφόρος Ἰβρῶν, 75. — Ἐπιφανὸς Ράδον τοῦ Ἀπριλίου, 58. — Ἐν Βαλγαρία Ἑλληνομίος, 53. — Πάτροκλος Α. Παπανδρέου, 45. — Μεσολογγιτοπούλα, 44. — Λευκὴ Περιστέρά, 36. — Γεώργιος Π. Ζευγολῆς, 36. — Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 32.

ΕΣΤΡΙΑΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ
17. — Σοφία Α. Ἀράπη, 8. — Ἀργυροῦς Πέλεκος, 4. — Ἀρβέρμανις Ἀχιλλεύς, 2. — Ἀρβέρμανις Βουγιός, 12. — Ἄλιος Ὁ. Ομηλῶδης, 6. — Δόξα, 16. — Λευκὸς Κρίνος, 5. — Μαυρὸν Ἰσθμίου, 2. — Πηλεὶς, 5. — Πιστὴ τῆς Τοκάστῆς, 2. — Γεώργιος Β. Σιγάλης, 2. — Στήριγμα τῆς Μητρὸς, 5. — Πλάτανος, 9. — Ἐκνον τῶν Μουζῶν, 9. — Ἀμαλία Γεωμανίδου, 2. — Περικλῆς Νοναρχῆς, 8. — Φαίης, 2. — Α. Γ. Φλώρης, 8. — Ἰωάννης Ψάλης, 2.

Εὐφρῆμος μινεῖα: Βεδιόζης, 14. — Σειστοπούλις, 12. — Ὁρθὸς λύσις καὶ ἀεὶ ἀνεπιβεβλημένη ἐπὶ τῶν ἐπιπέδων ἀπὸ τῆς Ἡλείου, 14. — Σοφία Α. Ἀράπη, 8. — Ἀργυροῦς Πέλεκος, 4. — Ἀρβέρμανις Ἀχιλλεύς, 2. — Ἀρβέρμανις Βουγιός, 12. — Ἄλιος Ὁ. Ομηλῶδης, 6. — Δόξα, 16. — Λευκὸς Κρίνος, 5. — Μαυρὸν Ἰσθμίου, 2. — Πηλεὶς, 5. — Πιστὴ τῆς Τοκάστῆς, 2. — Γεώργιος Β. Σιγάλης, 2. — Στήριγμα τῆς Μητρὸς, 5. — Πλάτανος, 9. — Ἐκνον τῶν Μουζῶν, 9. — Ἀμαλία Γεωμανίδου, 2. — Περικλῆς Νοναρχῆς, 8. — Φαίης, 2. — Α. Γ. Φλώρης, 8. — Ἰωάννης Ψάλης, 2.

ΜΥΘΟΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΗΜΑΤΑ

ὅτι εἰς τὴν ἑσπέρῃ κατὰ νομοθεσίαν [Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 142]

Ἡμέραν τινὰ ἡ θεὸς περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν προσφιλῶν στήν νυμφῶν κατεδίωκεν ἀγριοχοίρους καὶ εἰλάφους ἐπὶ τοῦ Κιθαριῶνός. Ὁ Ἄκταιὼν, ἔχων μετ' ἑαυτοῦ πενήκοντα ζευγηκυνῶν, εἰθέρει καὶ αἰτέσθαι περὶ τὴν μεσημβριανὴν καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς θερμότητος, ἐκάθησεν ὑπὸ τῆν σκιάν τῶν πλησίον ῥεόντος ρυκτιοῦ, ἐπὶ τῆς χλόης. ὁ Ἄκταιὼν ἀπεκοιμήθη ἐκεῖ πλησίον ἦλθεν ἡ Ἄρτεμις μετὰ τῶν συντρόφων τῆς γαλουσθῆς ἐπὶ τῶν εἰλάφῶν καὶ ὀρεσπὸν ὕδωρ τῆς πηγῆς. Ὁ Ἄκταιὼν ἀφύπνισθαι ὑπὸ τῶν εἰσμάτων αὐτῶν ἐπλησίασεν πρὸς τὰς λουομένας Αἰ νύμφαι ἀκούσασαι τὸν κρότον τῶν σειρούων κλάδων ἐτράπησαν εἰς φυγὴν μετὰ κρουγῶν. Ἡ δὲ Ἄρτεμις φλόγερα βλεμμάτα ὀργῆς ἐξικοντίσασα κατ' αὐτοῦ, μακρὴν κητεῖ τὸ τόξον τῆς διακονίας τῶν θανάτων. Μὴ εὐρούσα αὐτὸν οὐκ ἀπαρτῆται νὰ μεταμωρῶσθαι εἰς εἰλάφον.

Οἱ κύνες τοῦ ἀκούσαντες τὰ βήματα τρέχουσιν εἰλάφου, ἐφορμῶσι κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν κατασπαράττωσι χωρὶς νὰ ἐννοήσωσιν ὅτι ἦτο ὁ κύριός τῶν.

Ἄλλ' ἡ Ἄρτεμις μόνον τοὺς ἀσθεῖς τιμωρεῖ. Κατὰ τοὺς μακροὺς ὁδούς τῆς ὑποστήριξαι κατ' ἀνταμείβει τῆς ἀγαθῆς γεωργίας. Οἱ ἀγροὶ τῶν γίνονται γόνιμοὶ καὶ τὰ εἶδη τῶν πολλὰ κλασίουσιν. Ἔμνος δὲ λατρείας πρὸς τὴν θεῶν ἀνομιεῖται ἐκ τῶν στομάτων.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΙΙ

ΕΡΜΗΣ — ΕΠΙΝΟΕΙ ΤΗΝ ΑΡΑΝ — ΤΟ ΚΗΡΥΚΕΙΟΝ — ΕΡΜΗΣ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΙ ΤΟΥΣ ΟΔΟΠΟΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΙΜΕΝΑΣ. — ΗΘΑΙΤΟΣ. — Η ΔΕΜΗΝΟΝ ΕΙΣ ΤΟΥ. — ΕΝ ΤΟΙΣ ΑΝΤΡΟΠΙ ΤΗΣ ΘΕΤΙ. — ΔΟΣ. — ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟΝ. — ΕΝ ΔΗΜΝΟΙ.

Ο Ἑρμῆς ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Μαίας, ἡσ μικρῆς παιδίου, ἀλλὰ δέν εἶχε σκίψαι παιδίου ἀλλ' ἀνθρώπου ἐπιπέρου. Ἡ μήτηρ τοῦ ἀφῆκε τὸν Ἑρμῆν ἄνονον, οὗτος δὲ στενοχωρηθεὶς, ἔλυσε τὰ σπάργανά του καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ σπηλαίου.

Πρὸ αὐτοῦ εἶδε γελῶννη προχωροῦσαν βραδέως τὴν ἠπάσῃ, τὴν ἐφῆρεν εἰς τὸ σπήλαιον, ἐκένωσε τὸ ὄστρακόν τῆς καὶ προσήρμωσεν εἰς αὐτὸ στέλεχος καλάμου, ἐπειτα δὲ ἐτένυσεν ἐπὶ τὰ χορδὰς ἐντέρων προβάτου. Τοιοῦτοτρόπος: ἐφευρε τὴν λύραν, ὑπὸ οἱ τὸς εὐκινήτους δακτύλους τοῦ αἰ χορδαὶ ἀντήχησαν ἁρμοικαί ἐν φ' ἐψάλλον ὕμνους θαυμασίους.

Ο Ἑρμῆς ὅτε ἐμεγάλωσε κατασκευάσε μεγαλοκρηπὴ ἀνδάλια, τὰ ὅποια τὸν φέρουν διὰ μέσου τοῦ ἀέρος με ταχύτητα καταπληκτικῆν, προσήρμωσεν εἰλαφρὰς πτέρυγας εἰς τὰ σκεδάλια ταῦτα, ἐφόρεσε δὲ καὶ πλατύγυρον πῖλον, ὅστις τὸν προστατεύει κατὰ τῆς θερμότητος τοῦ ἡλίου. Ὅταν ὁ Ζεὺς τὸν ἀποστέλλει εἰς μακρινὴν τινα παραγγέλιαν, παραλαμβάνει καὶ τὸ κηρύκειον εἰνε δὲ τοῦτο πτέρωτῃ ράβδος παρὶ τὴν ὅποιαν περιστρέφονται δύο ὄψεις, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἰνε πρὸς ἀλλήλας ἐστραμμένα.

Ἡμέραν τινὰ ὁ θεὸς συνήνησε δύο ὄψεις, ὅτιτις ἐπὶ τῶν μακρινῶν μακρινῶν ὁ θεὸς κόψας κλάδον δαγδρόου τὸν ἐρρίψεν εἰς τὸ μέσον τῶν ὄψεων. οὗτοι δὲ περιετυλίχθησαν περὶ αὐτὸν καὶ παρετήρουν ἀλλήλους ὡς φίλοι. Ἐκτοτε ὁ Ἑρμῆς κρατεῖ ὡς συμβόλον τῆς εἰρήνης τὸ κηρύκειον.

Ο Ἑρμῆς ἔχει καὶ ἄλλην ὑπηρεσίαν, ὁδηγεῖ εἰς τὸν Ἄδην τὰς ψυχάς, διὰ τοῦτο ὀνομάζεται ψυχοποιμὸς· ἀφ' οὗ δὲ τὰς ἀφήση ἐκεῖ, ἀναβαίνει πρὸς τὰς χώρας τοῦ παρηνόρου φωτός.

Ο Ἑρμῆς εὐχαριστεῖται νὰ ὀδοιπορῇ τὴν νύκτα καὶ προστατεύει τοὺς ὀδοιπόρους καὶ τοὺς ἐμπόρους, αἵτινες εἰνε ἠναγλασμένοι διὰ τὰς ἰργασίας τῶν νὰ ὀδοιπορῶσι τὴν νύκτα. Οἱ δὲ ἄνθρωποι πρὸς τιμὴν του ἐστῆσαν πατρῷους στήλας, αἵτινες φέρουσι τρεῖς ἢ τέσσαρας κεφαλὰς τοῦ Ἑρμοῦ κατὰ τὰς διαφόρους διευθύνσεις. Οἱ δὲ διαβάται στέφαναι τὰς Ἑρμῆς με χορτὰ ἢ ἄνθη.

Κατὰ τοὺς ἰπανειλημμένους ὁδούς του ὁ Ἑρμῆς φροντίζει περὶ τῶν βοῶν καὶ τῶν αἰγῶν καὶ τῶν προβάτων, τὰ ὅποια ἀπεπλα-

νήθησαν· τὰ λαμβάνει ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὰ φέρει πρὸς τὸν ἀνήσυχον ποιμένα. Διὰ τοῦτο οἱ βοσκοὶ καὶ βουκόλοι προσφέρουσιν ἐξ εὐγνώμοσύνης θυσία· εἰς τὸν Ἑρμῆν.

Ὁ Ἥφαιστος εἶνε υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας. Ἡ μήτηρ του ἰδοῦσα πόσον δυσειδῆ ἦτο τὸν ἐξεφενδόνησεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· Ὁ μικρὸς Ἥφαιστος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν, δύο θελάσσαι θεαί, ἡ Θέτις καὶ ἡ Ευρυνόμη τὸν παρέλαθον εἰς τὸ θαλάσσια ἀντρα τῶν καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ἐπὶ μακρὰ ἔτη. Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἐγένετο πολὺ ἐπιτηδίας κερκρυμμένος ὑπὸ θόλον βράχων, ἐν ᾧ τὰ κύματα ἐκυλίσσοντο καὶ ἐρρόχθουν ὑπεράνω αὐτοῦ, κατασκευάζε διὰ τὴν Ευρυνόμην καὶ τὴν Θετίδα καὶ διὰ τὰς ἀδελφάς των παντοειδῆ κομψοτεχνήματα, πολλότιμα καὶ περικαλλή.

Ἄλλ' ἐβαρύνθη νὰ ζῆ κλιωνίως μόνος εἰς τὰ βῆθη τῆς θαλάσσης. Τότε κατέσκευασε θρόνον χρυσοῦν ἀξιοθαύμαστον, συγχρόνως δὲ ἐσφυρηλάτησε δεσμά, λεπτά, ἀραχνοειδῆ ὅποια οὐδ' αὐτοὶ οἱ θάνατοι θεοὶ ἤδυναντο νὰ ἰδῶσιν· ἐτοποθέτησε δὲ αὐτὰ οὐδίας ὥστε ὅστις ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου ἐκείνου δὲν θά ἤδυνάτο νὰ κινηθῆ ἀνευ τῆς βοήθειας τοῦ κατασκευαστοῦ αὐτοῦ. Τότε παρεκάλεσε τὰς δύο θαλάσσιαι θεὰς νὰ φέρωσι πρὸς τὴν Ἥραν τὸ μεγαλοπρεπὲς ὄψρον.

Ἡ Ἥρα, μὲ ἀγαλλίασιν ἰδοῦσα τὸ ἀριστοῦργημα ἐκεῖνο ἐκάθηται ἀμέσως ἐπὶ τοῦ θρόνου. Ἄλλ' οἱ ἀόρατοι δεσμοὶ τὴν συνέσφιγγαν πανταχοθεν καὶ δὲν ἤδυνάτο νὰ κινηθῆ. Ἐνόησεν ὅτι θά ἔμεινεν αἰωνίως ἐκεῖ δεσμευμένη, ἀν δὲν ἤρχετο νὰ τὴν λύσῃ ὁ Ἥφαιστος, καὶ παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ καλέσῃ αὐτὸν εἰς τὸν Ὀλυμπόν, ὁπότεν ἀδίκως ἐξεδιόχθη.

Ὁ Ἥφαιστος ἀναβὰς εἰς τὴν κατοικίαν τῶν θεῶν ἰδρυσεν ἐκεῖ τὸ ἐργαστήριόν του. Ἄλλα τὸ κμήσας ποτὲ νὰ ὑπερασπίσῃ πρὸ τοῦ Διὸς τὴν μητέρα του ἐκρημίσθη ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατέπεσεν εἰς τὴν Αἴημον, ἀπὸ τὴν πτώσιν δὲ ἐγένε χλωρὸς καὶ κατὰ τοὺς δύο πόδας. Τότε δὲ ἐγκατέστησε τὸ ἐργαστήριόν του εἰς τὰ βῆθη ἀπὸ σπηλαίω τῶν ὄρεων τῆς Αἴημον, ἐργάτας εἶχε τοὺς Κύκλωπας, κατεργάζοντας δὲ οὐδὲ ἀκαταπαύστως τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἀργυρὸν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

ΠΟΡΕΙΑΣ. — ΑΜΦΙΤΡΙΤΗ. — ΑἰΟΛΟΣ ΚΑΙ ΑΝΕΜΟΙ. — ΠΛΟΥΤΩΝ. — Η ΑΡΠΑΓΗ ΤΗΣ ΠΕΡΣΕΦΩΝΗΣ. — ΑΗΜΗΤΗΡ.

Ὁ Ποσειδῶν κατοικεῖ μετὰ τῆς σύζυγού του Ἀμφιτρίτης εἰς τὸ βῆθος τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορόν το, ὁποῖον κατέσκευασε δὲ αὐτὸν ὁ Ἥφαιστος. Ὅταν θέλῃ νὰ μεταβῆ εἰς τὴν συνέλευσιν τῶν θεῶν, ζυγαί τοὺς ὀρηκτικούς ἵππους τοῦ εἰς τὸ ἄρμα τοῦ καὶ διασχίζει μετ' αὐτοῦ τὰ κύματα. Εἰς δὲ τὴν δόγην του σπυδουσίῳ οἱ Τρίτωνες, οἱ Νηρηίδες, οἱ Δελφίνες.

Τὸ πρόσωπον καὶ τὸ παράστημα τοῦ Ποσειδῶνος ἔχουσι βασιλικὴν μεγαλοπρέπειαν. Ἡ γενεάς του εἶνε πύκνη καὶ τραχίη, ἡ κόμη του ἐν ἀταξίᾳ, τὸ βλέμμα του ἀνήσυχον. Ὅταν καθῆται ἐν τῷ συνέδριῳ τῶν θεῶν ἀκούει ἀπομακρυσμένους ἤχους, τοὺς ὁποίους δὲν ἀκούουσιν οἱ ἄλλοι θεοί. Τότε ἐγείρεται σκυθρωπός, κράτῶν δὲ τὴν τριάναν τρέχει πρὸς τὸ σπήλαιον ὅπου τὸν περιμένουσιν οἱ ἵπποι του. Διευθύνεται δὲ ἐν σπουδῇ εἰς μακρὸν μῆρος τῆς θαλάσσης ὅπου οἱ σφοδροὶ ἀνεμοὶ ἐξήγησαν τρικυμίαν πᾶρα τὰς διατάγας του.

Διότι πρέπει νὰ κατατέλλῃ τὴν ὄρμην τοῦ θεοῦ Αἰόλου, εἰς τὸν ὅποιον ὁ Ζεὺς ἀνέθηκε τὴν φυλακὴν τῶν ἀνεμῶν. Ὁ Αἰόλος κατοικεῖ ἐπὶ πλεύστης νήσου, ἧτις περιβάλλεται ἀπὸ ὑψηλὸν τοίχος χαλκῶν. Ἐκεῖ εἰς τὸ βῆθος σκότείνου καὶ μεγάλου σπηλαίου κράτουνται αἰχμαλώτοι οἱ κκκοὶ ἀνεμοὶ καὶ αἱ καταιγίδες. Ἐργὸν τοῦ Αἰόλου εἶνε νὰ κατατέλλῃ τὴν φοβεράν αὐτῶν ὄρμην ἧτις θά ἐξάλωθρυσεν τὸν κόσμον.

Εἰς τὸ ἄλλο μῆρος τοῦ ὄρους ἐντὸς ησυχίου σπηλαίου ἀναπαύονται ἥρμαι οἱ εὐεργατικοὶ καὶ κανόνικοι ἀνεμοί. Ὁ Βορρᾶς, ὅστις ἐξογαίνει τὸν ἀέρα ὅταν εἶνε βεβαρυσμένος ἀπὸ τοὺς ὕδατιμοὺς τοῦ θέρος· ὁ Ζεφύρος, τοῦ ὁποῖου ἡ γλυκεία πνοὴ ἀξίζει τὴν Ἑσπέρην βλαστησιν, καὶ ὠρμάζει κατὰ τὸ θέρος, τοῦς ευχυμοῦς καρπούς· ὁ Εὐβρὸς καὶ ὁ Νότος, οἱ ὁποῖοι φούσκονουσιν τὰ ἰδιῶτα τῶν πλοίων καὶ τὰ ὀδηγοῦσιν εἰς τοὺς λιμένας.

Ἐνίοτε ὁμοῦ ὁ Αἰόλος ἀπολύει τοὺς ἀνεμούς.

εἰτινες ἐφορμῶντες εἰς τὴν θάλασσαν τὴν συνταράσσον καὶ ὑφώνουν ὑπερνέφελα κύματα. Τότε ἐργεταὶ ὁ Ποσειδῶν· δι' ἐνὸς βλεμματός του ὀργίλου κατευναίει τὴν ὄρμην τῶν κυμάτων, τοὺς δὲ ἀνεμούς εἰσάγει καὶ πάλιν εἰς τὸ σπήλαιόν του. Οὕτω κυβερνᾷ ὁ Ποσειδῶν τὸ θαλάσσιον κράτος του.

Ὁ Πλούτων, ὁ υἱὸς τοῦ Κρόνου καὶ ἀδελφὸς τοῦ Διὸς, ὡς βασιλεῖον του ἔλαβε τὸ σκοτεινὸν κράτος τῶν νεκρῶν, ἐκεῖ κατῶ ἴστυνοχωρεῖται, ἦτο δὲ καὶ μόνος, διότι οὐδεμία ἐκ τῶν θεῶν συγκατετίθη νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν ἀπείσιον Ἄδην διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐζήτησε τὴν ἀδελκὴν τοῦ Διὸς, ἡ ἀρπάζουσαν Περσεφόνην, τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος, ἐν ᾧ ὁ αὐτὴ ἔδρεπε ἰσοῦ καὶ ἐκ μετὰ τῶν φίλων τῆς Νυμφῶν ἰδοῦσα νάρκισσον ἀπεμακρυνθῆ διὰ νὰ τὸν δρέψῃ, τότε ὁ Πλούτων ἀπάσασ αὐτὴν ἔφραε διὰ τρυφίς ἀρματός του εἰς τὸν Ἄδην.

Ἡ Δήμητηρ κατοικεῖ ἐπὶ ὄρειαις, καὶ γογγίμου νήσου μακρὰν τῶν ἀκτῶν, τῶν κατοικουμένων ὑπ' ἀνθρώπων. Ἐπ' αὐτῆς παρηγάγει ἡ θεὰ τὸν σίτον, τὸν ὅποιον δὲν ἐγνώριζαν ἀκοιῆ οἱ θνητοί, διότι ἔτρεφαντο μόνον διὰ βάλανων καὶ ἀγρίων καρπῶν. Ἡ ξανθὴ Δήμητηρ μακρὰν ἐσθῆτα λευκὴν φοροῦσα, κρατῶσα ὀρέπανον ἀνὰ χεῖρας, περιέρχεται τοὺς σιτοφόρους ἀγρούς. Ἄλλ' ἡ σπουχία αὐτῆς ἐσηπανίσθη καὶ τῆς στιγμῆς ἀπώλεισε τὴν θυγατέρα τῆς. Ὅτε αἱ Νυμφαὶ ἀγγέλιαν εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ Περσεφόνη ἀνηπάγη, ἡ Δήμητηρ ῥιψάσα εἰς τοὺς ὤμους τῆς μακρὸν κλάυμμα ἔτρεχεν ἐρωτῶσα θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ἄλλ' οὐδεὶς τὴν ἔλεγε τίποτε. Τότε ἀπετάθη εἰς τὸν Ἥλιον, τὸν ἐπιβλέποντα τὰ πάντα αὐτὸς δὲ τὴν ἀπάντησε.

— Σεβαστὴ θεᾷ, ὁ Πλούτων ἤρπασε τὴν Κόρην, μὲ τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Διὸς.

Τότε ἡ Δήμητηρ ὀργισθεῖσα κατὰ τοῦ Διὸς ἔλαβε μορφήν γραικῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀναζητήσῃ τὴν θυγατέρα τῆς ἀγνωστος μέχρι καὶ κεινοῦ τοῦ Ἄδου ἀκοιῆ.

Μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις ἔφρασεν εἰς τὴν Ἐλευσίαν, καὶ ἐκάθησε πλησίον τῆς γῆς σκιαζομένης ὑπὸ εἰλαίης, αἱ θυγατέρες τοῦ βασιλέως Κελεῖου ἰδθούσαι ν' ἀντήλθουν ὕδωρ συνεπάθησαν πρὸς αὐτὴν, ἡ δὲ μήτηρ των Με-

ταίρα τὴν παρέλαβε καὶ ἀνέθεσεν εἰς αὐτὴν τὴν ἀνατροφήν τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς Δήμητρος. Ἡ θεὰ ἔτρεφε τὸ παιδίον μὲ ἀμβροσίαν, πτόν δὲ εἶδεν εἰς αὐτὸ νεκτάρ, τὴν δὲ νυκτὰ ἐπαράγωνεν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ὡς δαυλὸν ὅπως καύσῃ τὰς θνητὰς σάρκας τοῦ καὶ καταστήσῃ αὐτὸ ἀγήρατον. Καὶ θά ἐγένετο τοῦτο, ἀν νύτινα ἡ μήτηρ του δὲ μετεβαίνε πρὸς τὸ τεκνον τῆς ἰδοῦσα αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ἐξέβαλε φωνάς· Ὁ τέκνον μου, ἡ ξένη σε κατεῖ!

Ἡ Δήμητηρ μετέβαλε διὰ μιᾶς μορφήν καὶ παράστημα, ἐφανέρωσε μὲ ὀργὴν ὅποια ἦτο καὶ διάταξε νὰ τὴν ἀνεγείρωσι ταχέως νῆον εἰς τὴν Ἐλευσίαν ὅπως ἐξαιμενίσθῃ ἡ ὀργὴ τῆς. Ἐντὸς τοῦ νηοῦ τούτου κατοικεῖ ἡ θεὰ· ἐπειδὴ δὲ οἱ ἀγροὶ δὲν ἀνέδιδον πλέον καρπούς, ἔφρασια δὲ καὶ ἐρήμωσις ἤπειλει τὸν κόσμον, ὁ Ζεὺς προσεκάλεσεν ἐπανειλημμένως τὴν θεὰν εἰς τὸν Ὀλυμπόν ἄλλ' αὐτὴ δὲν ἤκουσε, τότε ἀπίστατε τὸν Ἑρμῆν ὅστις, παραλαβὼν τὴν θυγατέρα τῆς ἐκ τῶν Ἄδου, ἔφραξεν αὐτὴν πρὸς τὴν Δήμητρον, ἀπεφασίσθη δὲ τὸ μὲν ἔαρ, τὸ θέρος καὶ τὸ φθινόπωρον ἡ Περσεφόνη νὰ μένῃ μετὰ τῆς μητρὸς τῆς, τὸν δὲ χειμῶνα νὰ καταβαίη εἰς τὸν Ἄδην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. — ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ὅτε ὁ Σίληνος ἐπεράτωσε τὴν διήγησιν τοῦ ἦτο ἦδη νύξ καὶ πάντες οἱ προσκεκλημένοι ἀπῆλθον ν' ἀναπαυθῶσι. Ὁ δὲ Μίδας ὠδήγησε τὸν Σίληνον μέχρι τῆς κλίνης του.

Τὴν αὐγὴν κρέτος αἰφνίδιος καὶ ἰσχυρὸς ἤκουσθη πλησίον τοῦ ἀνακτοροῦ τοῦ Μίδα. Ὁ Σίληνος μολόντος ἦτο καταβιβλημένος ἀφῆπνίσθη καὶ ἔφραξεν ἐκτός· δεοὶ ἀγεγνώρισε τὰ ἔφατα καὶ τοὺς χορούς τῶν Σατύρων καὶ τῶν Νυμφῶν καὶ εἶγεν ἀκοιῆ τοὺς ἤχους ἀγαπήτης φωνῆς.

Πράγματι ὁ Βάκχος ἐπέστρεφεν ἐκ τοῦ ταξιδίου του ἀμπελοστέφης, ἀκτινοβολῶν ἐκ κάλλους. Ἡ ἐκλογικὴ του ἐκίριστα μετ' ἐὺθυμων κορυφῶν· οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες ἐτραυγάζον, ἔφραξεν Βάκχῃ!

Ὁ Μίδας ἠτοίμαζέτο νὰ καταβῆ ὅτε ἤκουσε νέας κραυγὰς· Ἰὼ, Παῖτάν, Δόξα εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Θανάσιμος ὠχρῶτης ἐπεχύθη εἰς τὸ πρόσωπόν του, ἐσῆρθη μέχρι τοῦ περσφύρου

Τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐπιφανείς καὶ ὁ κ. Ρετύ μὲ τοὺς ὑπ' αὐτὸν μουσικοὺς, τοὺς διέταξε ν' ἀνακρούσωσι τὸν Γουλιέλμου Τέλου, τὸν ὁποῖον, ὡς γνωστόν, εἶχε συνθέσῃ ὁ ἴδιος... Ὁ δυστυχὴς ἄνθρωπος ἦτο ἀπαρηγόρητος, διότι εἶχε σπουδαίους λόγους νὰ φοβῆται μήπως ἡ συναυλία ἐκείνη θὰ ἦτο τὸ κύκνειόν του ἄσμα. Ἀκριβῶς τὴν προτεραίαν ὁ Παῦλος τῷ εἶχε παραστήσῃ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῆς ἐν τῷ χωνευτηρίῳ παραδόσεως τῶν χαλκῶν αὐτοῦ ὀργάνων, τὰ ὁποῖα θὰ μετεβάλλοντο οὕτως ἀνευ ἀναβολῆς εἰς σωλῆνας, εἰς κομβία καὶ εἰς ἐπιστόμια διὰ τὴν ἀτμομηχανὴν τῆς φρεγάδος. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσον εὐχαρίστως ἐξεπλάγη ὅταν, μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ τεμαχίου τοῦ ὁ Παῦλος ἠγέρθη διὰ νὰ τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν εὐαρεστοτάτην τῶν εἰδήσεων:

«Κυριαὶ καὶ κύριοι, εἶπε μετὰ χαρᾶς σὰς ἀναγγέλω, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Κον Ρετύ, ὅτι αἱ ἀνάγκαι τοῦ Δημοσίου δὲν ἀπαιτοῦν πλέον τὴν θυσίαν τῶν μουσικῶν ὀργάνων. Ἡ πρό μικροῦ γενομένη ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ἀνακάλυψις μεταλλείου χρυσοῦ, θὰ μας ἐπιτρέψῃ νὰ ἀντικαταστήσωμεν διὰ τοῦ μεταλλείου τούτου τὸν χαλκόν, πρὸς κατασκευὴν τῶν λεπτῶν ὀργάνων τῆς ἀτμομηχανῆς μας. Οὕτω ὁ ἐντιμὸς ἀρχιμουσικός μας δὲν θὰ στερηθῇ τῶν σημαντικωτέρων καὶ εὐχοτέρων του βοηθῶν. Σὰς παρακαλῶ ὅθεν νὰ τον συγχαρῆτε μετ' ἑμοῦ ὅσον ἀξίζει θερμῶς καὶ ἐγκαρδίως.»

Ὁ δυστυχὴς Ρετύ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του. Ἐλλείπει λέξεων ἠθέλησε νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν μουσικὴν ἔκφρασιν τῶν αἰσθημάτων του καὶ νὰ ἐκτελέσῃ ἓνα σόλο μὲ τὸ φλάουτὸν του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς μεγάλης συμφωνίας τῶν *Οδυγνύτων*, τὴν ὁποῖαν διέταξεν εἰς τὴν ὀρχήστραν του. Ἄλλ' ἡ συγκίνησις τοῦ ἦτο τόσο μεγάλη, ὥστε μόνον παραφωνίας ἀνέδωκε τὸ ἄλλοτε τόσο ἠδύλαλον ὄργανόν του. Εὐτυχῶς τὴν στιγμήν ἐκείνην τὸ ἀκρωτήριόν του, ὅχι ὀλιγώτερον συγκινηθὲν ἐκ τῶν προσφάτων γεγονότων, δὲ ἔδιδε προσοχὴν εἰς τοιαῦτα μικρολογημάτια.

Ἐπιστρεψαν εἰς τὸν ὄρμον ὑπὸ τοὺς ἀρρενωπὺς ἤχως στρατιωτικῶ ἐμβατηρίου, ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τῶν χαλκίνων ὀργάνων μετ' ὀρέξεως ἀσυνήθους.

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ παραδειγματισθεὶς ἐκ τοῦ παθήματος τοῦ Ροβινσῶνος Κρούσου καὶ θέλων νὰ ἀποφύγῃ τὰς ὀχληροτάτας συνεπειάς, τὰς ὁποίας ἠδύνατο νὰ εἶχῃ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ χρυσοῦ, ἔταξεν ἀμέσως παρὰ τὸ μεταλλεῖον φρουρὰν καὶ ἐτοιχοκόλλησε καὶ εἰς τὰς δέκα κόμας ἡμερησίαν διάταξιν δ' ἧς ἀνεκνήρυσσέτο ἐθνικὴ ἰδιοκτησίαν καὶ ἐτίθετο ὑπὸ τὴν φύλαξιν καὶ τὴν προστασίαν ὄλων θὰ το ἐξεμεταλλεύοντο μόνον οἱ ὑπὸ τοῦ Παύλου ὀριζόμενοι ἐργάται ἀφ' ἑνὸς μὲν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἀποικίας, ἀφ' ἑτέρου δὲ πρὸς παρασκευὴν φορτίου χρυσοῦ διὰ τὴν φρεγάδα. Ἄμα τῇ εἰς Γαλλίαν ἀφίξει τῆς, τὸ φορτίον θὰ διανεμέτο μεταξὺ ὄλων τῶν ναυτῶν, στρατιωτῶν καὶ ἀξιωματικῶν, συμφωνῶς πρὸς τὰς σχετικὰς διατάξεις τοῦ ναυτικοῦ κώδικος.

Ἡ διαταγὴ ἐπεκροτήθη ὁμοθυμῶς καὶ ἐτηρήθη κατὰ γράμμα. Αἱ ἐργασίαι τῆς ἀποικίας πρὸς στιγμήν ἀναβλήθησάν ἐκ τῶν τελευταίων γεγονότων, ἀνέλαβον μετ' ὀλίγον τὴν κανονικὴν τῶν πορείαν. Ὡς ὑπὸ νέαν ἄθῃσιν μάλιστα ἐπισπεύδοντο, περισσότερον τοῦ συνήθους. Ἐργάται καὶ διευθυνταί, ἀνυπομόνον, ἐνόμιζες, νὰ φύγουν, νὰ ἀποπλεύσουν πρὸς τὸν πολιτισμένον κόσμον, διὰ νὰ τῷ ἀνακοινώσουν τὰς σπουδαιοτάτας ἀνακαλύψεις, αἰτίνας ἦλθον ὡς φῶς εἰς τὴν ἔρημον ἐκείνην νήσον. Τὰ πάντα ἄλλως τε ἔβαινον κατ' εὐχὴν. Ἡ δευτέρα συγκομιδὴ τῶν δημητριακῶν ὑπερέβη ὄλων τὰς ἐλπίδας. Εἰς τὸ ἐξῆς ἠδύνατο ὄχι μόνον νὰ κἀμνον καθημερινῶς διανομὴν ἄρτου, ἀλλὰ νὰ προετοιμάζον καὶ προμήθειαν ἀλεύρου καὶ ἀπύρων διὰ τὸ ταξείδιον. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπάστοναν κρέατα καὶ ἑκαμναν κονσέρβας ἐπὶ ὄσπρια καὶ λαχανικά. Ἡ δὲ ναυπήγησις τῆς φρεγάδος προώδευε γιγαντιαίως βήμασιν. Ἀπὸ τῆς εἰκοστῆς Ἰουλίου, ἑπτὰ μόλις μῆνας ἀφ' ἧς ἤρξισεν ἡ κατασκευὴ, τὸ σκάφος ἐρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐπέπλευσεν ἐπὶ τῶν ἡρέμων ὑδάτων τοῦ ὄρμου. Τὴν ἐπομένην ἑθαπτίστη, κατὰ τὰ εἰωθότα, διὰ μιᾶς οἴνου ἐγχωρίου καὶ ἔλαθε παρὰ τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου, τῶν ἀνάδοχῶν του, τὸ ὄνομα *Ἡβη*.

Ὁ κ. Κλοακὲν ἐξήγησε τότε εἰς τὸν ταγματάρχην Ὁμολλοῦ, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχάς δὲν ἔβλεπε τὸν λόγον τῆς μυθολογικῆς ταύτης ὀνο-

σίας, ὅτι ἡ *Ἡβη* ἦτο θυγάτηρ τῆς *Ἡρας*.

Ἡ κατασκευὴ τῶν ἰστῶν καὶ ἡ ἐξάρτισις ἐγένετο μετὰ πυρετώδους ἐνεργείας, ἐν ᾧ τὰ ὑφαντήρια εἰργάζοντο νυκτὸς καὶ ἡμέρας πρὸς παραγωγὴν τοῦ διὰ τὰ ἰστία ἀναγκαίου ὑφάσματος. Ἡ ἀτμομηχανὴ δὲν ἔμενεν ὀπίσω. Ἡ δὲ φόρτωσις τῶν προμηθειῶν, τῆς χρυσοκόνας καὶ τοῦ ξύλου, τὸ ὁποῖον θὰ ἐχρησίμευεν ὡς καύσιμος ὕλη μέχρι τῆς ἀμερικανικῆς ἀκτῆς, ἐγένετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, χωρὶς νὰ παραμειλῆται οὐδεμίαν τῶν κυρίων ἀσχολιῶν. Τὰ πάντα διηυθύνοντο τόσο μεθοδικῶς, μετὰ τειοῦ ζήλου καὶ πόθου γενικοῦ νὰ τελειώσουν ὅσῳ τὸ δυνατόν γρηγορώτερον, ὥστε περὶ τὰ μέσα τοῦ Αὐγούστου ἡ *Ἡβη* ἦτο ἤδη εἰς κἀτάστασιν νὰ παραλάβῃ τὸ πλήρωμά της καὶ τοὺς ἐπιβάτας της καὶ νὰ ἀναχθῇ εἰς τὸ πέλαγος.

Πειράματα ἐκτελεσθέντα εἰς τὸν ὄρμον, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ ἀντοχὴ της, ἡ στερεότης της ἦτο λαμπρὰ καὶ ἡ πορεία της ἐξαισία. Βεβαίως ὑπελείπετο ὑπὸ τὴν ἐποψίν τῆς τελειότητος ἐν τῇ ἐπι μέρει ἐπιξεργασίᾳ καὶ τῆς διακοσμῆσεως ἐν γένει· ἀλλ' ὡς ἐκ τοῦ ὄραίου τῆς σχήματος, τῶν κομψῶν τῆς γραμμῶν, τῶν σπανίων καὶ πολυτίμων ξύλων ἐκ τῶν ὁποίων ἦτο κατεσκευασμένη, τῆς στερεότητός της καὶ τῆς ελαφρότητος, τοῦ χρυσοῦ, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο ἀφθονοῦ, ὄχι μόνον εἰς τὴν ἀποθήκην της ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς μηχανάς της, ἡ *Ἡβη* θὰ διηγωνίζετο νικηφόρος πρὸς τὰ πλέον ἐκτακτὰ σκάφη ἐξ ὅσων ἡ χεὶρ τοῦ ἀνθρώπου ἐρίψῃ ποτε εἰς τὴν θάλασσαν.

Αἱ ἐργασίαι καθημερινῆς, κανονικῆς καὶ καλῶς διευθυνομένης, οἱ τετρακόσιοι ἐκείνοι ἄνδρες, ἐν διαστήματι δέκα μόλις μηνῶν, κατάρθωσαν νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ἀπώλειαν τῆς φρεγάδος τῶν καὶ νὰ κατασκευάσουν ἐξ ἀρχῆς ἄλλην, ἐκτὸς πλέον τῶν τῶσων ἔργων τὰ ὁποῖα εἶχον συντελέσῃ ἐπὶ τῆς *Ἡρας*. Παράδειγμα ἀξιολογηθέντων περὶ τοῦ τί θὰ ἦσαν ἱκαναὶ νὰ κατωρθώσουν αἱ ἀνθρώπινοι δυνάμεις εἰάν διηυθύνοντο καλῶς πρὸς σκοπὸν χρήσιμον καὶ πρὸς τὰς τέχνας τῆς εἰρήνης, ἀντὶ νὰ ἐξοδεύωνται ἐπὶ ματαίῳ εἰς ἐνεργείας κατὰ μέγα μέρος ἀγόνους ἢ καὶ καταστρεπτικὰς. Διὰ τοῦτο εἶχε δίκαιον ὁ κ. Κλοακὲν, ἀναμετρῶν τὸ συντελεσθέν ἔργον, ν' ἀναφωνήσῃ: «Ὁ ἀνθρώπινον

γένος, καὶ τί δὲν θὰ ἠδύνασσο εἰάν ὄλοι οἱ τακτικοὶ στρατοὶ σου εἰργάζοντο εἰρηνικῶς πρὸς τὴν κοινὴν εὐμερίαν, ἀντὶ νὰ προπαρασκευάζονται διαρκῶς πρὸς ἀμοιβαῖον σπαραγμὸν!»

Ὁκτῶ ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῶν τὰ λείψανα τοῦ Ροβινσῶνος κατετέθησαν εὐλαβῶς, τῇ φροντίδι τοῦ Χάνδου καὶ τῆς Ἀνθῆς, ἐν τῷ τάφῳ, ἀνωρυχθέντος ὑπὸ τοῦ Κάζη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ σπηλαίου. Ἀπλοῦν μνημεῖον ἐστήθη ἐπ' αὐτοῦ μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν:

Ἐνταῦθα κεῖται

ROBINSON O ΚΡΟΥΣΟΣ

Ὁ πρῶτος κάτοικος τῆς νήσου ταύτης.

Ἐγεννήθη ἐν Ἰόρκῳ τῷ 1634

Ἀπέθανεν ἐν τῷ σπηλαίῳ τούτῳ τῷ 1718

Καὶ ὁ Ρανᾶ ὁμοίως ἐτάφη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ σπηλαίου.

Ἐν ἄλλο μνημεῖον ἐστήθη ὑπὸ τοῦ πλοίαρχου Μανκαρὺ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ βράχου τοῦ Ἡλιακοῦ ὠρολογίου. Ἀποτελεῖτο ἀπὸ πυραμίδα ἀπλῆν ἐκ γρανίτου, φέρουσαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τὴν ἐθνικὴν σημαίαν καὶ κάτωθεν ἐντεταχισμένην πυξίδα ἐκ χρυσοῦ, περιέχουσαν μετὰ τῆς λεπτομεροῦς ἐκθέσεως τῶν συμβάντων ἐν τῇ νήσῳ τὸ πρακτικὸν τῆς κατοχῆς ἐπ' ὀνόματι τῆς Γαλλίας.

Τὴν 21 Αὐγούστου ἡ *Ἡβη*, παραλαβοῦσα ὄλους τοὺς ἀποίκους ἀνεξαιρέτως, ἤρξε τὴν ἀγκυραν καὶ ἔστρεψε τὴν πρῶραν πρὸς ἀνατολάς. Μετὰ πλοῦν εὐτυχῇ τριῶν ἐβδομάδων ἐφθάσεν εἰς Βαλπαρέζον, ὅθεν, ἀφ' οὗ ἔκαμε τὴν ἀναγκαίαν προμήθειαν ἄνθρακος, ἐπλευσε πάλιν πρὸς τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Χόρν, προσήγγισεν εἰς τὴν Βραζιλίαν, κατόπιν εἰς τὴν Σενεγάλην καὶ ἐκείθεν κατ' εὐθείαν εἰς Βρέστην, ὅπου ἐφθάσε μετὰ 82 ἡμέρας, τὴν 11 Νοεμβρίου.

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ, ὁ ὁποῖος ἐπανέφεραν εἰς Βρέστην φρεγάδα νέαν καὶ θαρρακισμένην διὰ χρυσοῦ, ἀντὶ τῆς παλαιᾶς καὶ διὰ χαλκοῦ θαρρακισμένης, τὴν ὁποῖαν εἶχε παραλάβῃ ἐν Τουλῶν, ἔτυχε δίκαιως μεγάλων τιμῶν καὶ περιποιήσεων μετ' ὀλίγον δὲ ἐτιμήθη καὶ ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Κυβερνήσεως διὰ τοῦ παραστή-

μου τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ὅμοιος, δὲ καὶ πολλοὶ τῶν ὑπ' αὐτὸν ἀξιωματικῶν ἔτυχον ἀμοιβῶν καὶ διακρίσεων. Ἐκ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ χρυσοῦ, ἄλλοι μὲν ἐπωφελήθησαν τοῦ μικροῦ των κεφαλαίου καὶ ἔκαμαν διαφόρους ἐπικερδαίους ἐργασίας· ἄλλοι ἠσώτευσαν ἀφρόνας καὶ ἀσπλαγχνῶς τὸ προϊόν τῶσαν κόπων καὶ μόχθων καὶ τέλος ὀλίγοι ἐζήτησαν καὶ ἔλαβον τὴν ἄδειαν νὰ ἐπιστρέψουν οἰκογενειακῶς καὶ νὰ ἐγκατασταθοῦν ὡς ἀποικοὶ εἰς τὴν νῆσον τοῦ Κρούσου.

Ἡ θέσις τῆς νήσου ταύτης, ἀκριβῶς ὀριθεύσα ὑπὸ τῶν ἀξιωματικῶν τῆς φρεγάδος καὶ ἀποδεκτῆ γενομένη ὑπὸ τῶν ἐπιγενομένων, εἶνε σήμερον κοινῶς ἀνεγνωρισμένη. Ἐὰν τινες ἐκδοτὰς γεωγραφικῶν χαρτῶν δὲν ἔδωσαν ἀκόμη εἰς τὴν νῆσον τοῦ Κρούσου, πρὸς τὰ νότια τοῦ Εἰρηνικοῦ, τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν διακαυτοῦται νὰ λάβῃ, τοῦτο σημαίνει ἅτι ἡ πρόοδος εἶνε πάντοτε βραδεία ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε εὐρίσκονται πνεύματα δύσκολα καὶ δύσπιστα, ἱκανὰ νὰ μισθῆθαι καὶ τὴν φαινοτέραν ἀνακαλύψιν. Ἄλλως τε θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ χαραχθῶσι νέοι χάρται, ἐνῶ ἀπλούστερον καὶ ὀλιγώτερον βεβαία δαπανηρὸν θὰ ἦτο νὰ ἐξακόλουθησῃ ἡ χρῆσις τῶν παλαιῶν — ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὁ κ. Κλοακέν, ἀφ' οὗ διέσωσεν, ἐν μέσῳ τῶσαν κινδύνων καὶ περιπετειῶν, τὴν πλάκα τοῦ Κανδαχάρ καὶ τὴν μετέφερεν εἰς τὴν σοφὴν Εὐρώπην, ἐδοκίμασε τὰς μεγαλητέρας δυσκολίας διὰ νὰ καταστήσῃ ἀποδεκτὰ τὰ συμπεράσματα τῶν εὐσυνειδήτων ἐπιτοῦ μνημείου τούτου μελετῶν του. Ὅχι μόνον πᾶσι τοῖς ἀρχαιολόγοις, ἐκ πνεύματος μυσταροῦ φθόρου ἠρνήθησαν νὰ παραδεχθῶσι τὴν ὁμοιότητα τῶν ἀστρονομικῶν σημείων τοῦ Ζωαίμφ πρὸς τὰ ἐπί τινος τῶν δρυϊδικῶν νομισμάτων, ἀλλ' εὐρέθη καὶ εἰς, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ μισθῆσθαι τὴν μετάφρασιν τῆς ἐν τῷ μέσῳ ἐπιγραφῆς καὶ νὰ ἐχυρισθῆ ὅτι ἡ γράφη τῆς ἦτο ἐντελῶς νέα, οὐδεμίαν ἔχουσα σχέσιν πρὸς τὴν χαλδαϊκὴν γράφην. Ἄλλος δὲ κατήχησε νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀρχαιότης τῆς πλακῆς δὲν ἦτο ἀρκούντως ἀποδεδειγμένη, καὶ ὅτι εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐφαίνετο ἔργον νεώτερον, ὅπως φάνταστικόν, — περὶ τῆς πόρπης, παραδείγματος χάριν, ἢ κάλυμμα ταμβακοθήκης!

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν ὅτι ὁ κ. Κλοακέν

περιφρονεῖ τὰς ἐμπαθεῖς ταύτας ἐπιθέσεις καὶ ἀναμένει νὰ δικαιωθῆ ὑπὸ τοῦ χρόνου ὁ ὁποῖος ἀναντιλέκτως θὰ κατατάξῃ τὸ Ζωαίμφ μετὰ τῶν πρώτων ἀρχαιολογικῶν μνημείων τοῦ κόσμου.

Ἐκτὸς τῶν μεγάλων τούτων ἱστορικῶν καὶ γεωγραφικῶν ἀποτελεσμάτων, τὸ ναυάγιον τῆς Ἥρας εἶχε καὶ ἄλλα, τὰ ὁποῖα μᾶς ἐνδιαφέρουν ἐπίσης. Ἐκαμὲ τὴν Ἀνθὴν Ροδινσῶνος, ἀποβαλοῦσαν τὴν προτέραν ματαιότητα καὶ ἐλαφρότητα, οἰκοκυρὰν καλὴν, δηλαδὴ πρότυπον γυναικός, διότι εἶχεν ἤδη ὅλα τὰ ἄλλα προτερήματα, τὴν ἐδίδαξε νὰ γὰρ καὶ νὰ θαυμάσῃ τὸν Παῦλον, — καὶ τέλος τῆ τον ἔδωκεν ὡς σύζυγον, διότι ὁ γάμος τῶν εἶνε ἤδη ἀποφασισμένος καὶ θὰ τελεσθῆ λίαν προσεχῶς.

Ἀφ' ἑτέρου καὶ ὁ Παῦλος, χωρὶς νὰ ποθεῖται οὐδὲν τῶν ὑγιῶν καὶ σοβαρῶν αὐτοῦ προτερημάτων, ἀπέκτησεν ἐκ τῆς ἐπιδράσεως τῆς χαριέσσης μνηστῆς του, καὶ ἄλλα ἐλαφρότερα μὲν ἀλλ' ἀναγκαῖα διὰ τὸν κτλὸν κόσμον εἰς τὸν ὁποῖον ἔζη. Ἐγένετο πλέον κομψός, πλέον φιλόκοσμος. Ἐμάθε νὰ ἐκπεύῃ καὶ ἀκόμη νὰ χορεύῃ. Ἄλλως τε εἶμινεν, ὡς ἦτο, μηχανικός διακεκριμένος, μὲ πρακτικὸν πνεῦμα ἀνώτερον τῆς ἡλικίας του.

Ὁ Χάνδρος προετοιμαζέται ὁραστῆριως διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν. Ὁ Κάλης δὲν τὸν ἐγκατέλειπε, προτιθεταὶ δὲ νὰ τὸν ἀκολουθῆσθαι πιστῶς εἰς τὰς ἐκστρατείας του, ὅταν θὰ γίνῃ ἀξιωματικός, ὡς ἠκολούθησε πάντοτε καὶ τὸν μακαρίτην συνταγματάρχην Ροδινσῶνα.

Ἡ κυρία Ὁμόλλοα εὐχαριστεῖται πολὺ διατρίβουσα ἐν Παρισίῳ. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἀπέβαλε καὶ αὐτὴ μερικὰς τῆς προλήψεως περὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν ἀγγλοσαξωνικῶν φυλῶν, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς ἀξιοσημειώτου βελτιώσεως, τῆς παρατηρουμένης εἰς τὸ σχῆμα τῶν πέλων τῆς. Ὁ ταγματάρχης εἶνε δρατὸς καθηκαστην ἐσπέραν εἰς τὸ βουλευτάρτον τῶν Καπουκινῶν. Σκοπεῖ νὰ ποκατασταθῆ δριστικῶς ἐν Γαλλίᾳ. Ἀφ' ἧς εὐρίσκειται εἰς τὴν χώραν τοῦ καμπανίτου πίνει πολὺ ὀλιγώτερον καὶ τὸ λάμβρό του πηγαίνει καλλίτερα.

Αὐτὰ περὶ τοῦ κύριωτέρου προσώπου τῆς ἱστορίας μας.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ

Ἀριστείδης ὁ Ἀθηναῖος ἦτο υἱὸς τοῦ Λυσιμάχου. Τόσον δὲ παροιμιώδης κατέστη ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ, ὥστε ἐπεκαλεῖτο Ἀριστείδης ὁ Δίκαιος. Ἦτο ἀνὴρ εὐγενῆς τὰς τρόπους καὶ πρῶτος, ἀλλ' αὐστηρὸς εἰς τὸ καθήκον. Ὑπηρετῆσι δὲ μέχρι τέλους τοῦ βίου του τὴν Πατρίδα, οὐδόλως ἀποβλέπων εἰς τὸ ἴδιον ὄφελος, ἀλλὰ μόνον εἰς τὸ μεγαλεῖον αὐτῆς. Τόσον δὲ οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμων αὐτὸν, ὥστε ἐν τῷ θεάτρῳ κατὰ τινὰ παράστασιν, ὅτε ὁ ὑποκριτῆς εἶπε τὸν στίχον

Ὁὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει.
(ὅχι νὰ φαίνεται δίκαιος, ἀλλὰ νὰ εἶνε θέλει)
πάντες ἀπέβλεψαν πρὸς τὸν Ἀριστείδην, διότι κατὰ τὴν γνώμην πάντων εἰς ἐκεῖνον μάλιστα ἤρμοζεν ὁ τιοῦτος ἐπαινος.

Κατὰ τὴν ἐν Μαραθῶν μάχην ὁ Ἀριστείδης ἦτο εἰς ἓκ τῶν δέκα στρατηγῶν. Ἐδείξε δὲ θαυμαστὸν παράδειγμα φιλοπατρίας καὶ ἀνταρρησίας, πείσας τοὺς συστρατῆγους του νὰ παραχωρήσωσι τὴν ἀρχιστρατηγίαν εἰς τὸν Μιλτιάδην· διεπρέψε δὲ διοικῶν τοὺς ὀπλίτας τῆς φυλῆς αὐτοῦ. Ὅτε δὲ μετὰ τὴν νίκην ἐσπευσαν οἱ Ἀθηναῖοι εἰς Ἀθήνας ν' ἀποκρούσωσι τοὺς Πέρσας ἐπιπλέοντας, διὰ νὰ κυριεύσωσι τὴν πόλιν, εἰς αὐτὸν ἀντιέθη ἡ φύλαξις τῶν πολυτίμων λαφυρῶν καὶ τῶν αἰχμαλώτων. Ὁ Ἀριστείδης ἐδικαίωσε τὴν πρὸς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τιμῶντες τὸν ἀνδρα ἐξέλεξαν αὐτὸν ἄρχοντα.

Πολιτικὸς ἀντίπαλος τοῦ Ἀριστείδου ἦτο ὁ Θεμιστοκλῆς, αὐτὸς δὲ διὰ τῶν ἐνεργειῶν αὐτοῦ κατάρθρωσε νὰ τὸν ἐξοστραχίσῃ. Ἦτο δὲ ὁ ὄστρακισμὸς δεκαετῆς ἐξορία, ἐπιβαλλομένη εἰς ἐκείνους ἐκ τῶν πολιτῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐπικινδύνοι εἰς τὴν πολιτείαν, εἴτε διὰ τὸν πλοῦτον αὐτῶν εἴτε διὰ τὴν δημοτικότητα. Ἐλέγετο δὲ ὄστρακισμὸς, διότι τὸ ὄνομα τοῦ μέλλοντος νὰ ἐξορισθῆ ἐγράφετο ἐπὶ ὄστρακου. Ἐν ᾧ δ' ἐγράφοντο τὰ ὄστρακα διὰ τὸν Ἀριστείδην, ἀγράμματος χωρικός, μὴ γνωρίζων αὐτὸν, παρακαλεῖ τὸν Ἀριστείδην νὰ γράψῃ ἐπὶ τοῦ ὄστρακου τοῦ τὸ ὄνομα Ἀριστείδης· «Καὶ τί κακὸν σ' ἔκαμεν ὁ Ἀριστείδης; — Τίπατε, οὐδὲ κἄν τὸν γνωρίζω· ἀλλ' ἐνοχλοῦμαι ν' ἀκούω ἀκατάπαυστα νὰ τὸν ὀνομάζου

δίκαιον». Ὁ Ἀριστείδης οὐδὲν εἶπεν· ἀλλὰ λαθὼν τὸ ὄστρακον ἔγραψε τὸ ὄνομά του. Ἀπερχόμενος δὲ εἰς τὴν ἐξορίαν, ἀνέτεινε τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἠύχθη μὴδέποτε οἱ Ἀθηναῖοι νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνθυμηθῶσιν αὐτὸν.

Ὁ Ἀριστείδης ἐφρόνει ὅτι ὁ πολίτης, καὶ ἂν ἀδίκως κακοπαθῆ ὑπὸ τῆς Πατρίδος, καθῆκον ἔχει νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἀγογγύστως καὶ νὰ κινδυνεύῃ ὑπὲρ αὐτῆς. Διὰ τοῦτο, ὅτε ὁ Περσικὸς στόλος περιέλασε τὸν Ἑλληνικὸν ἐν Σαλαμίνι, ὁ Ἀριστείδης ἰδὼν τοῦτο ἐξ Αἰγίνης, ὅπου ἔμενον ἕως τότε ἐξόριστος, σπεύδει νὰ συμμερισθῆ τὸν κίνδυνον τῶν συμπολιτῶν του καὶ ν' ἀγωνισθῆ ὑπὲρ Πατρίδος. Ἐπιβαίνει πλοιαρίου καὶ κινδυνεύων ἔρχεται διὰ μέσου τῶν ἐχθρικῶν πλοίων εἰς Σαλαμίνα. Καλέσας δὲ κατ' ἴδιαν τὸν Θεμιστοκλῆα, τὸν παλαιὸν αὐτοῦ ἀντίπαλον, ἀνήγγειλε τὴν εἰδήσιν, καὶ τῷ εἶπε τοὺς μεγαλόφρονας τούτους λόγους· «Ὁ Θεμιστοκλῆς, ἂς ἀφήσωμεν τὴν παιδαριώδη ἔριν, καὶ ἂς ἀρχίσωμεν σωτήριον καὶ ἀξίπαινον φιλονικίαν, ἀμιλλώμενοι πρὸς ἀλλήλους πῶς νὰ σώσωμεν τὴν Πατρίδα.»

Ὁ Ἀριστείδης ἠγωνίσθη γενναίως ἐν Σαλαμίνι. Καταλαβὼν μετ' Ἀθηναίων ὀπλιτῶν τὴν Ψυττάλειαν καὶ συναΐσας μάχην πρὸς τοὺς ἐπ' αὐτῆς πολυαριθμοὺς Πέρσας, κατεφόνευσεν πάντας καὶ ἠγεῖρε τρόπαιον.

Ὁ Σέρξης, φυγὼν ἐκ τῆς Ἑλλάδος, κατέλιπε τὸν ἀριστὸν τῶν στρατηγῶν αὐτοῦ Μαρδόνιον μετὰ 300 χιλ. ἐλλεκτοῦ στρατοῦ διὰ νὰ καθυποτάξῃ τὴν Ἑλλάδα. Οὗτος, διαχειμαζὼν ἐν Θερσαλίᾳ, ἐπεχείρησεν ἐκ παντός τρόπου νὰ ποσπάσῃ τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῆς συμμαχίας τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Ἐστειλε δὲ πρέσβεις προτείων καὶ τὰς Ἀθήνας ν' ἀνοικοδομήσῃ, καὶ χρήματα πολλὰ νὰ δώσῃ, καὶ ἠγεμόνας τῶν Ἑλλήνων ν' ἀναδείξῃ τοὺς Ἀθηναίους, ἐὰν μείνωσιν οὐδέτεροι.

Φοβηθέντες οἱ Σπαρτιάται μήπως πεισθῶσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ταχέως ἐπεμψαν πρέσβεις εἰς Ἀθήνας διὰ νὰ τοὺς ἀποτρέψωσι· προτείων δὲ εἰς αὐτοὺς ν' ἀποστείλωσιν εἰς τὴν Σπάρτην τὰς οἰκογενεῖας των καὶ ὅτι αὐτοὶ ἀναλαμβάνουσι νὰ τὰς διατρέψωσιν. Οἱ Ἀθη-

ναίτοι ἦσαν εἰς δεινὴν θέσιν, ἐνεκα τῆς ἐρημώσεως τῆς χώρας τῶν ἄλλ' ὅμως ἔδωκαν θαυμαστὴν ἀπόκρισιν συνταχθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου. «Δὲν ἀπορούμεν ἐὰν οἱ ἐχθροὶ νομίζωσιν ὅτι τὰ πάντα δυνατὰ τις ν' ἀγοράζη διὰ χρημάτων· αὐτοὶ δὲν εἰξυρούσιν ἄλλο πρᾶγμα πολυτιμότερον τῶν χρημάτων. Ἄλλ' ὅμως ὀργίζομεθα κατὰ τῶν Λακεδαιμονίων, οἵτινες βλέπουσι μόνον τὴν σημερινὴν πενίαν ἡμῶν, καὶ λησμονοῦσι τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν φιλοτιμίαν, καὶ προσφέρουσιν εἰς ἡμᾶς ἄρτον διὰ νάγωνισθῶμεν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος». Δείξας δὲ ὁ Ἀριστείδης τὸν ἥλιον εἰς τοὺς πρόσωπους τοῦ Μαρδονίου εἶπεν· «Ἐφ' ὅσον οὗτος πορεύεται τὴν πορείαν του, οἱ Ἀθηναῖοι θά πολεμῶσι τοὺς Πέρσας ὑπὲρ τῆς γῆς αὐτῶν, τὴν ὅποιαν οἱ Πέρσαι ἐλεηλάτησαν, καὶ ὑπὲρ τῶν ἱερῶν, τὰ ἅποια ἀσεβῶς κατέκαυσαν καὶ ἐβεβήλωσαν». Ὁ Μαρδόνιος ὀργισθεὶς διότι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπέρριψαν τὰς προτάσεις του, εἰσέβαλεν εἰς τὴν Ἀττικὴν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι καὶ πάλιν ἐγκατέλιπον τὴν πόλιν, ἣν εἶχον ἐν μέρει ἀνοικοδομησῆ, καὶ μετέβησαν εἰς Σαλαμίνα σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις.

Ἑλληνικὸς στρατὸς ἐξ Ἀθηναίων, Λακεδαιμονίων καὶ ἄλλων συμμάχων ἐστάλη ν' ἀποκρούσῃ τὸν Μαρδόνιον. Οὗτος, μὴ θελήσας νὰ συνάψῃ μάχην ἐν Ἀττικῇ, ἐπανῆλθεν εἰς Βοιωτίαν. Ἐκεῖ δὲ συνήθη ἡ περιώνυμος ἐν Πλαταιαῖς μάχη (479), καθ' ἣν ὁ Ἀριστείδης εἰδείξεν ἐκτακτον φρόνησιν. Ἐνῶ παρεστάσθη ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς εἰς μάχην, ἔγινε φιλονικία τίς θά καταλάβῃ τὰς καλλιτέρας θέσεις· ὁ δὲ Ἀριστείδης εἶπε πρὸς τοὺς Σπαρτιατάς· «Τὴν ἀνδρείαν οὐτε δίδει οὐτε ἀφαιρεῖ ὁ πόπος· ὅπου καὶ ἂν μας παρατάξητε, θά προσπαθήσωμεν νὰ μὴ κατασχύνωμεν τοὺς προ-

τέρους ἀγῶνας ἡμῶν. Ἡμεῖς εἰμέθα ἔδῳ οὐχὶ διὰ νὰ φιλονικῶμεν, ἀλλὰ διὰ νὰ πολεμήσωμεν· οὐδὲ διὰ νὰ ἐπαινέσωμεν τοὺς ἡμετέρους προγόνους, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ φανώμεν εἰς τὴν Πατρίδα ὠφέλιμοι».

Μετὰ δύο ἔτη ὁ Ἀριστείδης, εὐρισκόμενος μετὰ τοῦ συμμαχικοῦ στόλου ἐν Βυζαντίῳ, διὰ τοῦ μειλιχίου τρόπου του προσεῖλκυσε πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων τοὺς συμμάχους, οἵτινες ἦσαν δυσηρησθημένοι κατὰ τοῦ στρατηγοῦ τῶν Σπαρτιατῶν Πausανίου, διὰ τὸν ἀγέρωχον αὐτοῦ τρόπον. Διὰ τοῦτο οἱ στρατηγοὶ τῶν συμμάχων, προσελθόντες πρὸς τοὺς Ἀθηναίους, παρεκάλουν αὐτοὺς νὰ νάλαβωσι τὴν κατὰ θάλασσαν ἡγεμονίαν, ἣν εἶχον ἕως τότε οἱ Σπαρτιαταί. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν οἱ σύμμαχοι προσέφερον εἰς τοὺς Ἀθηναίους πλοῖα, ἔνδρας καὶ χρήματα διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν κατὰ τῶν Περσῶν πόλεμον. Ἀλλὰ βραδύτερον ἀπεφασίσθη νὰ προσφέρωσι μόνον χρήματα· τὴν δὲ ὑπόληψιν εἶχον οἱ σύμμαχοι εἰς τὸ φιλοδίκαιον καὶ τὸ ἀκέραιον τοῦ Ἀριστείδου, ὥστε πάντες ἡμοφῶως αὐτὸν ἐζήτησαν νὰ προσδιορίσῃ τί ὄφειλε νὰ εἰσφέρει ἕκαστὴ πόλις κατὰ τὴν δύναμιν της. Τὸσον δὲ δικαίως καὶ ἀμερολήπτως προσδιώρισε τοὺς φόρους, ὥστε ἀπαξάπασαι αἱ πόλεις ἐπέδοκίμασαν τὴν ἀπόφασίν του. Εἰς τὸν Ἀριστείδην ἀνετίθη καὶ ἡ διαχείρισις τοῦ συμμαχικοῦ ταμείου. Ἐν ᾧ δὲ διεχειρίζετο ἑκατομμύρια, ἀπέθανε πένης, ὥστε οὐδὲ τὰ ἐξοδα τῆς κηδείας του ἀφῆκε. Ἐξῆς δὲ μέχρι γήρατος τιμώμενος καὶ θυμαζόμενος ὑπὸ πάντων διὰ τὴν ἀρετὴν του.

Ὅτε δὲ ἀπέθανεν, ἡ Πατρίς ἐκήδευσεν αὐτὸν δημοσίᾳ δαπάνῃ, ἀνεγείρασα καὶ μνημεῖον ἐν Φαλήρῳ, τὰς δὲ θυγατέρας του ἐπράκτισε.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔΟΜΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

τοῦ προταθέντος τὴν 31 Ἰανουαρίου 1893 πρὸς σύνθεσιν παιδικοῦ πνεύματος

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀνθισμένη Λυγαριά.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἰδης.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κωμικὸς Ἀριστοφάνης. — Ἀργεῖα Τελέσιλλα.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Ἀτρόμητος Πολεμιστής. — Γ. Θ. Δημητρόπουλος — Κωνσταντῆλος Νύμφη. — Λύρα τοῦ Ὀρφῆος — Μεγάθυμος Κεφαλλην. — Μέλλων Νυάραχος. — Ἐντεμένο Πουλί. — Γεώργιος Τ. Οικονόμου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ἀνδρείος Στρατιώτης. — Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά. — Βλαδίμηρος ὁ Μονομάχος. — Βοσκοπούλα. — Βόσπορος. — Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός. — Ἐρμῆς του Πραξιτέλους. — Λευκὴ Περιστερά. — Λευκὸν Τριαντάφυλλον. — Αὐκοῦργος ὁ Νομοθέτης. — Πολυμήχανος Ὀδοσεύς. — Πρασίνη Χλόη. — Σειράμις. — Ἄλ. Ἀθ. Φαραζουλῆς. — Φιλόδοξος Ἑλλην. — Χιονοσκεπὴς Δίμος. — Θεμ. Χριστοφίδης.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΕΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν ἐν τοῖς φυλλάδιοις Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου, Ἀπριλίου, Μαΐου καὶ Ἰουνίου τοῦ 1893 δημοσιευθεῖσάν 250 πνευματικῶν ἀσκήσεων.

[Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ πόσας ὀρθὰς λύσεις ἀπέστειλεν ἕκαστος ἐμπροθέσμως.]

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ

(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)

Πρῶτον βραβεῖον: Ἀνθισμένη Λυγαριά, 197.

Δεύτερον βραβεῖον: Ἀκαδημαϊκὸς Πολίτης, 171. — Ἀρτεμισία, 144.

Τρίτον βραβεῖον: Βόσπορος, 113. — Γενναῖος Θεσεύς, 103. — Ὑψηλὴ Κορυφή, 100.

Ἐπαῖνος: Ἀλέξανδρος Φαραζουλῆς, 98. — Πυθία, 74. — Καλλιτέχνης Φειδίας, 52.

Εὐφημος μνεία: Λεωνίδας ἐν Θερμοπύλαις, 43. — Φιλαγωνώστης, 40. — Λευκὴ Νεφέλη, 31.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ

(12—15 ἐτῶν)

Πρῶτον βραβεῖον: Κωμικὸς Ἀριστοφάνης, 191.

Δεύτερον βραβεῖον: Κ. Λαδόπουλος, 180. — Ἀνδρείος Στρατιώτης, 175.

Τρίτον βραβεῖον: Βλαδίμηρος ὁ Μονομάχος, 173. — Θεμιστοκλῆς Χριστοφίδης, 169. — Ἐντεμένο Πουλί, 168.

Ἐπαῖνος: Φιλόπατρις Κόδρος, 161. — Αὐκοῦργος ὁ Νομοθέτης, 160. — Μεγάθυμος Κεφαλλῆν, 149. — Ἡρωϊκὴ Πάργα, 144. — Ἀττικὴ Νύξ, 135. — Οὐράνιον Τόξον, 135. — Δουροκλειτὸς Ἰδομενεύς, 129. — Ροδοπαῖα Ἀῦρα, 123. — Ἀστὴρ τοῦ Ναυπλίου, 122. — Ἀῦρα τοῦ Ὀρφῆος, 120. — Μυροβόλος Ἰτέα, 118. — Ἑλληνίς τῆς Ρόδου, 111. — Ἐαρινὴ Μυρσίνη, 99. — Ἠχώ τοῦ Δάσους, 89. — Καρυῖτις, 88. — Ἀθήναιος, 87. — Ἀῦρα τῆς Σαπφούς, 84. —

Εὐφημος μνεία: Ἀρχαῖος Ἑλλην, 62. — Ἐλένη Λευταῦ, 58. — Βιργινία Α. Σιμοπούλου, 57. — Ἀτρόμητος Πολεμιστής, 56. — Ἀθηναῖα Κανελλοπούλου, 53. — Ἰριγένεια Πληκιάδου, 50. — Καρυοφιλε τοῦ Διάκου, 44.

ΝΙΧΡΑ ΤΑΞΙΣ

(11 ἐτῶν καὶ κάτω)

Πρῶτον βραβεῖον: Τρελλὴ Πεταλούδα, 173.

Δεύτερον βραβεῖον: Σειράμις, 162. — Ἐαρινὴ Πρωία, 153.

Τρίτον βραβεῖον: Γεώργιος Α. Θεοφιλόπουλος, 150. — Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, 127. — Λευκὴ Περιστερά, 122.

Ἐπαῖνος: Ἀστὴρ τῆς Αὔγης, 109. — Ἀργεῖα Τελέσιλλα, 97. — Τατιανὴ Π. Ζαδέ, 76. — Ἀγγελικὴ Α. Καραβιά, 76. — Ἐν Βουλγαρίᾳ Ἑλληνισμός, 73. — Ἀρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων, 72. — Ζωήρος Νεβρός καὶ Λευκὸ Περιστεράκι, 71. — Κωνσταντῆλος Νύμφη, 70. — Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, 63.

Εὐφημος μνεία: Τιταρήσιος, 44. — Ἀνθρωποφάγος Γορούλλας, 44. — Εὐαίσθητος Καρδία, 37. — Ἐβραῖος Πλάτανος, 36. — Λευκὴ Μαργαρίτα, 33. — Ἀρόσος τῆς Πρωίας, 32.

ΕΣΤΕΙΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ Ὄρθας λύσεις καὶ οἱ ἐπόμενοι, ἀγαθὴ ἐκ τῶν τριῶν τάξεων: — Ἀγγλικὸς Ὀρίων, 9. — Βασιλικὴ Ἀλεξοπούλου, 6. — Ἀτρόμητος Ἀχιλλεύς, 28. — Μ. Α. Βάλκας, 36. — Ἀντιγόνη Βεροιοπούλου, 9. — Βερονίκη, 3. — Βιβλιοφάγος, 20. — Βιομήχανος Ἑλλην, 6. — Βουκέφαλος, 36. — Γαλήνη τῆς Ψυχῆς, 2. — Ἰωάννης Χ. Γεωργιάδης, 3. — Δελαθάρος Ὀγκας, 14. — Ἡρακλῆς, 40. — Ἰωάννα δ' Ἄρκ, 24. — Καλλιτέχνης τοῦ Παρθενῶνος, 10. — Κατεσβέροστο, 14. — Εἰρήνη Κέπετζη, 30. — Ν. Α. Κουτσογιάννης, 5. — Γ. Φ. Κωτισιομήτης, 4. — Εὐτέρπη Λευταῦ, 7. — Στέφανος Λιμπερόπουλος, 5. — Αὐκοῦργος, 29. — Δημοσθένης Π. Μαζαράκης, 3. — Ὀμηρος Μαραγκός, 3. — Μικρὸς Κεφαλλῆν, 14. — Ἐαυθὴ Ἑλληνοπούλα, 22. — Γεώργιος Α. Πάλιος, 4. — Παφία Ἀφροδίτη, 28. — Πλατανίτης, 15. — Πορθμὸς τοῦ Εὐρίπου, 3. — Ποταμὸς Κερυνίτης, 34. — Ὀμηρὸς Πούπος, 2. — Πορμίδες τῆς Αἰγύπτου, 9. — Γ. Α. Σιδηροκανέλης, 14. — Ἀριάνθη Γ. Σκλιά, 35. — Χ. Στράγγας, 2. — Στρατηγὸς Γόρδων, 23. — Τριχυμῶδης Θάλασσα, 6. — Μαρία Τσιγαδά, 29. — Τυρταῖος, 4. — Φιλόδοξος Ἑλλην, 15. — Ἐλένη Δ. Φραγκοπούλου, 9.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΕΝΝΑΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ὁ τριακὸστός ἐνατὸς διαγωνισμὸς πρὸς εὔρεσιν τῶν λύσεων τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς δευτέρας εξαμηναίας τοῦ 1893 θεωρεῖται ὡς μὴ προταθείς, διότι μόνον εἰς τὰ τρία πρῶτα φυλλάδια ἐδημοσιεύθησαν ὀλίγισται πνευματικαὶ ἀσκήσεις, οἱ δὲ ἀποσταλλάντες λύσεις τινὰς οὐτὲ εἰς δέκα δὲν ἀνέρχονται.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΡΙΑΚΟΣΤΟΥ ΟΓΔΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

του προταθέντος την 31 Ιανουαρίου 1893 προς σύνθεσιν πνευματικών ασκήσεων.

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βλαδίμηρος ο Μονομάχος.

ΔΕΥΤΕΡΟΥ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἀτρόμητος Ὑψηλάντης.—Κωμικός Ἀριστοφάνης.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἄλιος Ἀριστείδης.—Ἀνθισμένη Ἀνγαριά.—Ξεντεμένο Παυλί.—Θεμ. Χριστοφίδης.

ΗΨΑΙΝΟΣ Ἀνδρέας Στρατιώτης.—Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιά.—Ἀτρόμητος Βόζωνος.—Ι. Θ. Δημητράκουλος.—Ἀρσός τῆς Πρωίας.—Ἐν Βουλγαρία Ἑλλητισμός.—Τατιανή Π. Ζαδέ.—Ι. Θεοφιλόπουλος.—Καρυάτις.—Κόρη τῆς Δοξασμένης Ἰδης.—Λευκή Περιστερά.—Λυκοῦργος ὁ Νομοθέτης.—Μέλλων Ναυαρχος.—Σοφριανός Ν. Νεράντζης.—Σεμίραμις.—Ἀριάδνη Γ. Σκληιά.

ΕΥΦΩΝΟΣ ΜΥΘΕΙΑ: Δισχύλος ὁ Τραγοῦδός.—Ἀνθρωπόμορφος Γορύλλας.—Ἀργεία Τελέστιλα.—Ἀρχηγός τῶν Ἱερολοχιτῶν.—Ἄστρον τῆς Ἀυγῆς.—Ἀτρόμητος Λεωνδίας.—Ἀτρόμητος Πολεμιστής.—Ἀττική Νύξ.—Βάσπορος.—Δούλη Ἑλλάς.—Ἐαρινή Μυρεΐνη.—Ἑλλην Ναύτης.—Ἑλληνίς τῆς Ροδόπης.—Ἐν Αὐστρία Ἑλλητισμός.—Ἐρμῆς τοῦ Πραξιτέλους.—Εὐαίσθητος Καρδία.—Εὐσμοσὸν Κρίνον.—Ἰωνικός Ἀετῆρ.—Καλλιτέχνης Φειδίας.—Π. Καραβίας.—Κεφάλων.—Κ. Γ. Κουμμεντῆς.—Ν. Κουτσογιάννης.—Κουανόπελος Νύμφη.—Ἐλένη Λαυίτου.—Λευκή Μαργαρίτα.—Λεσβία Ἀηδών.—Λυκοῦργος.—Λύρα τοῦ Ὁρέως.—Μεγαθύμος Κεφαλλην.—Ναυτόπαις Ὑδραϊός.—Σοφοκλῆς Ι. Νικολαΐδης.—Γ. Τ. Οικονόμου.—Οὐράνιον Τέξον.—Πικουλίνοσ.—Ἰάκωβος Πολίτης.—Πολύμητις Ὀδυσσεύς.—Πορθμός τοῦ Εὐρίπου.—Βεργινία Δ. Σιμποπούλου.—Β. Κ. Σταφανίδης.—Στρατηγὸς Γόρδων.—Φιλόδοξος Ἑλλην.—Φιλόπατρις Κόβρος.—Χρυσάλλις.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΝ ΤΟΙΣ ΦΥΛΛΑΔΙΟΙΣ ΙΣΤΗΙΟΥ ΚΑΙ ΑΥΤΟΥΣΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

1. Πίθηκος (Π, Θ, Κως).—2. Μνήμη, κνήμη.—3. Χιτών, χιών.—4. Μισός, μισός, μίσος, ισθμός.—5. Μούρα, μουρούρα.—6. Ἦλθον οἱ ἄλιεῖς καὶ περιεκύκλωσαν τὴν θάλασσαν καὶ οἱ μὲν θάλασσα ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ δίκτυα, οἱ δὲ ἰχθῦς συνελήφθησαν καὶ ἐτέθησαν εἰς τὸ πῦρ.—7.

8. Ὁ ἀριθμὸς 30. — 9-10. Α' ΜΕΝ Κέως. Β' Ἴος. — 11-13. Α' ΠΕΥΚΗ Βάμος, ἄμμος, ἄλλος, λάλος, Ο Δ Η Σ Σ Ο Σ λάρος, Λέρος.—Β' Ἰός, χάος, χάρος, Πάρος, πάτος, Πάτμος.—Γ' Πάρος, φάρος, φόρος, κόρος, Κύρος, Σκύρος.—14-18. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ. Σχηματίζονται δὲ αἱ λέξεις: ἴχνος, τάχος, χρέος, στήχος, χάος.—19. Ὁ ἄνθρωπος ἐνασχολούμενος αἰώνως εἰς τὸ νὰ ἐποφθαλιῶ ὅσα δὲν ἔχει καὶ νὰ θρηγῆ ὅσα πρὶν εἶχεν, ὀλίγας εὐρίσκει στιγμὰς ἵνα χαρῆ ὅσα ἔχει.

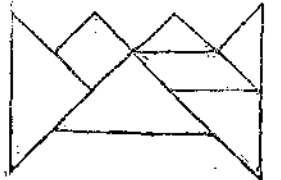
20. Οἰωνός (ἴον, ἴε).—21. Σύμη (Σύ, μή).—22. Ὄτις, τίς.—23. Ὁ ταῶς.—24. Εἶνε 200 ἵππεῖς, 600 πυροβολισταί, καὶ 1800 πεζοί.—25. Ἡ πενία τέχνας καταργάζεται.

26. Φ Ι Σ 27-31. 1. Ἀλώπηξ. 2. Ἐ- Δ Σ Ο λαφος. 3. Κόνικλος. 4. Κά- Δ Π Ν μλος. 5. Χοῖρος.—52-58 Κ Ε Ρ Α Σ Ε Α Α' Χίος.—Β' Κῶς.—Γ' Ρ Ν Ι Πάρος.—Δ' Τήνος.—56-59 Ε Ι Ν Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται Γ Α Α διὰ τῶν γραμμάτων θ καὶ τ αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἄθλια, κριθή, αἰ- θήρ, Ἄθρα.—40. Ὁ Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς ἐν Ἀθῆναις.—41. ΠΕΛΩΨ (1, Πλούταρχος. 2. Ἐποψ. 3, Λυδία. 4, Ὀυξ. 5, Ψέλλιον).—41. ΣΑΜΟΣ,

ΡΗΝΟΣ, ΟΡΙΩΝ (1, ΣαΡΩ. 2, ΑντΗνωΡ. 3, Μα- Ναϊ. 4, ΟλυΟλαΩ. 5, ΣταΣίωΝ).—45. Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεὸς κελεύει.—44. Ἡ πατρίς ἐστὶ κοινὴ μήτηρ ἡμῶν ἀπάντων.—45. Αἱ πολλαὶ ὑποσχέσεις καὶ αἱ πολλαὶ προφάσεις εἶνε ἀχάριστοι τοῦ ψεύδους.

46. Ὀθάνειον (Ὀθων ἴον).—47. Ἦρωκ, ἦλος.—48. Τὸ ὄν.—49. Ὁ ἅγιος.—50. Ἦβη.

51 Α 52
Α Π Ο
Α Π Ο Χ Η
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν
Ο Χ Λ Ο Σ
Η Ω Σ
Ν

53. Ἐζησεν 64 ἔτη.—54. Διότι ἔχουν ἡγεμόνα τὴν εὐσείθειαν (Παντῶν τῶν ἀρετῶν ἡγεμὼν ἐστὶν ἡ εὐ- σείθεια).—53-58. Α,) Ὅσσα.—Β,) Αἶμος.—Γ,) Οἶ- τη.—Δ,) Ὀχη.—59-65. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῶν γραμμάτων α καὶ σ, σχηματίζονται δ' αἱ λέξεις: σαῦρα, Θαλῆς, ἄσωτος, ἱασιος, ἀδάμας.—64-67. Πειραιεύς. 2, Τεργέστη. 3, Μασσαλία. 4. Ὀ- δησσός.—68-70. Α') Βῦλος, βέλος, ἔλος, ὄλας, ὄρος, πόρος, Πύρρος, Πέργος.—Β') Πάθος, Πάρος, πάγος ἄγος, Ἄργος, Ἄργος.—Γ') Ἰός, Ἴος, ἴσος, ἔσος, ὄρος, κόρος, Κύρος, Κῦρος.—71. Ζεστό κολλᾷ τὸ σίδερον.—72. ΒΕΛΑΒΡΕΦΟΝΤΗΣ, Ἐβρος, Λέσβος. Ρῆνος, Ὀλορος, Φενεός, Νεφέλη, Τέλλην, ἦττον, στένος.—73. Μὴ τραβᾷς παρὰ πολὺ τὸ σχοινί διότι κόπτεται.